
DEN dan
STJERNE
Nr. 7 · Juli 1968 · 117. Å

Det inspirerende budskab

AF DELBERT L. STAPLEY af De Tolvs Råd

I sin uendelige visdom og omsorg for alle mennesker åbnede Jesus for et syn, hvori vi fik et glimt af det himmelske hjem og dets boliger som er beredt for os. Hver eneste af os bygger uopholdeligt på et evigt hjem, den bolig vi vil bebo i vort fremtidige evige liv.

At opnå den højeste grad af herlighed — en forjættelse som kun gives til de trofaste — er alle de bestræbelser værd, som vi kan mønstre. Vi er ikke uden guddommelige lærdomme om hvorledes vi kan opnå denne herliggjorte tilstand.

Den virkeligt åndelige person er den, som finder glæde og lykke og det rigtige formål ved det, som hører Gud til, som f.eks. bøn, ydmyghed, uegennyttigt arbejde, venlighed, dyd, kyskhed, lydighed mod Guds vilje og love, uskrømtet kærlighed, ædelhed i sjælen, omsorg for alt hvad der er helligt — kort sagt, alle de egenskaber som Gud ønsker vi skal erhverve og udøve her i livet. Vi vil måske aldrig lære dem alle at kende på vor korte livsrejse, men at anvende dem vi kender, vil hjælpe os til på en klog måde at bygge den bygning, som vil bære vægten af det evige liv.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forsiden: Vort smukke forsidebillede er fotograferet af Konrad Baer, Ulm, Tyskland.

INLAGT I DETTE NUMMER: CIRKULÆRE FOR CARO KORNKAFFE

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 7 · Juli 1968 · 117. Årgang

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarshavende redaktør

Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Prædikener på nogle få sætninger

AF PRÆSIDENT DAVID O. McKAY

Hvis man vil opnå den største succes og den største tilfredshed i sjælen, skal man praktisere Jesu Kristi Evangeliums idealer i sin daglige omgangskreds.

*

Ligegyldigt hvilken profession du har valgt dig, så gør dit bedste for at udmærke dig.

*

Det som et menneske virkelig tror i sit hjerte, er det som han virkelig tænker. Det han virkelig tænker er det han lever efter.

*

Folk når ikke ud over deres idealer. Ofte når de ikke op til dem, men de når aldrig ud over dem.

*

Af hele mit hjerte siger jeg til jer, at nytte, fornøjelse, glæde og lykke i dette liv kommer ved at følge Kristi formaning om først at søge Hans rige.

*

Når folk, som kalder sig kristne, lader sig indrullere under ledelse af den ene, som de hentyder til som verdens Konge; når de som kendsgerninger og ikke som teorier anerkender Hans moral og åndelige lærdomme; når de erstatter egenkærlighed med venlighed og betænksomhed over for andre; når de på aggressiv måde forsvarer den sande friheds principper, så kan vi måske begynde at blive klar over det håb, at det onde kan blive afskaffet, retfærdighed sat på tronen i menneskets hjerte, og ærlige forhold blive samfundets daglige praksis. Da, og først da, vil denne verdens riger blive vor Guds rige.

*

Det er rigtigt, at selvopholdelse er den første naturlov, men det er ikke en lov for åndelig fremgang. Den, som lader egenkærlighed og sine lidenskaber herske over sig, binder sin sjæl i slaveri, men den som med den åndelige styrkes magt bruger sine fysiske tilbøjeligheder og det han ejer til at tjene formål, som er højere end personlige nydelser og bekvemmeligheder, tager det første skridt imod et lykkeligt og nyttigt liv.

I sandhed, den tid er kommet, som måske aldrig før, hvor menneskene bør give hinanden råd og i klogskab bestemme hvorledes verden kan gøres til et bedre sted at leve.

*

En aktiv, oprigtig tro på Jesus af Nazarets grundlæggende lærdomme er det, som verden mest af alt trænger til. At mange fornægter denne sandhed er så meget desto mere grund til at oprigtige troende skal forkynde den.

*

Mennesket trænger til at genindvie sig til uegennyttens principper. Ingen fred eller frihed kan komme til verden så længe menneskene kun lever for sig selv.

*

Lydighed mod Kristus og Hans love bringer liv og evigt liv.

*

Vi kan ikke virkeligt tro på, at vi er Guds børn og at Gud eksisterer, uden at vi også tror på den endelige uundgåelige sandhedens triumf, der udtrykkes i Jesu Kristi Evangelium.

*

Hvis I vil leve i overensstemmelse med de ydmyge principper under de pagter, som I har indgået i dåbens vande, og siden har indgået ved nadvermøder, og som mange af jer har indgået i Guds Hus, vil I opfylde en ædel mission, og Gud vil belønne jer.

*

Kirkens mission er at forkynde sandheden om det gengivne Evangelium, at højne samfundet, så folk kan omgås på en mere venskabelig måde, og i vore samfund at skabe sunde omgivelser, hvor vore børn kan finde styrke til at modstå fristelser, og opmuntres til at stræbe efter kulturel og åndelig fremgang.

*

Det gengivne Evangelium er en rationel filosofi, som lærer menneskene hvordan de skal blive lykkelige i dette liv og i det kommende liv.

Gud hjælpe os til at være sande mod vort ansvar og vore kald, og især mod det ansvar vi har som fædre og mødre til Zions børn — himlens skatte som er givet os.

*

Man udvikler aldrig sin karakter ved at hengive sig til det der er forkert. Styrke kommer ved at modstå!

*

Naturens lov er, at den bedst egnede overlever. Guds lov er: Brug din personlige magt og dine personlige besiddelser til fremgang og lykke for andre.

*

For medlemmerne af den genoprettede Kirke er ægteskabet en guddommelig ordinanse, og, hvis den følges af intelligent forældreskab, det bedste og sikreste middel til menneskehedens forbedring. Ægteskabet er ikke en ceremoni, som man let skal gå ind til, som man kan afslutte efter forgodtbefindende, eller en forening som kan opløses ved den første vanskelighed der opstår.

*

Evnen til at bevare hjemmet i dets renhed og dets nytte findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

*

Gud burde være det, som vort liv og alle andre menneskers liv drejer sig om.

*

Ingen ydre omgivelser alene kan skabe manddom. Livets dyder udspringer indefra.

*

Hvis rene tanker og rene følelser bestandig holdes i forgrunden, fører de uundgåeligt til rigtige handlinger.

*

Den smukkeste yngling og den skønneste unge pige kan vansire deres skønhed ved et vrantent, tvært gemyt eller ved at nære utilfredshed i sjælen.

LYNN M. ROUNDY

LAMANITERNES DAG

Den historiske beretning om San Blas-indianerne og Kirken går mere end 10 år tilbage i tiden. Den første kontakt med San Blas- eller Cunafolket fik man gennem de amerikanske tropper i Panamakanalzonen. Indianerne beskæftiges som kokke og som rengøringspersonale. I disse barakker fandt missionærerne i hundredevis af unge mænd fra 15 år og opefter, som syntes at have en naturlig interesse for Kirken. Mange fik undervisning, blev døbt og udtalte ønske om at få Evangeliet forkyndt for deres familier. Når man spurgte dem ud om deres forældre, fortalte de om San Blas-øerne. De forklarede, at ud for Panamas Atlanterhavskyst, mellem Colon og Panama-Colombiagrænsen, boede der en gruppe fuldblodsindianere på 30 000 personer fordelt på 60 små, spredte koralrevsøer.

Da ældsterne hørte dette, blev de overordentlig interesseret i Cunafolket og bestemte sig endelig til at besøge disse øer. De fandt der et venligt, videbegærligt folk, der var modtageligt for deres budskab.

Den modtagelse, folket gav missionærerne, opmuntrede dem til at komme tilbage, således at de rejste regelmæssigt dertil med flyvemaskine fra fastlandet, besøgte folket, arbejdede sammen med dem på deres landbrug på fastlandet og underviste mændene i landsbyerne ved deres familierådsaftener eller kongresser. Ældsterne forkyndte beretningen om Mormons Bog med indianske medlemmer som tolke, en beretning, der er parallel med indianernes historie, som er fuld af beretninger om store profeter og især om en, om hvem det blev sagt, at han var kommet ned direkte fra himlen.

Hans navn var Ibeorgun og han lærte folket at elske hverandre, at hjælpe deres næste, at være lykkelige, at dyrke jorden, at lave medicin, og han helbredte også de syge. Han opholdt sig kun kort tid blandt indianerne, men da han skulle forlade dem, efterlod han dem et symbol, hvorved de kunne erindre ham. Det symbol var et kors. I dag er der mange af de gamle mænd, der nægter, at Ibeorgun var Kristus, men det er ofte sket, når vi har vist dem Arnold Friberg's maleri af Kristi besøg her blandt amerikanerne, at det første ord, folket siger, er: „Ibeorgun!"

Ældsterne vedblev at aflægge besøg og undervise med løfte om, at der en dag skulle være fastboende missionærer blandt disse øboere. Det har trukket længe ud med den dag, men endelig, efter at man har ventet i 10 år, underskrev den pan-amerikanske regering papirerne og åbnede døren for San-Blas-indianerne. I september 1965 lå vejen klar for Evangeliets gengivelse til lamaniterne i Panama.

I september foretog Teddy Brewerton, den nylig udnævnte præsident for den mellemamerikanske mission,

Den jødiske næse er tydelig hos den lamanitiske kvinde. Øreringene har en værdi af 1000 kroner pr. par, og næseringen er en del af Cuna-stammens dragt.

en særlig rejse til øerne for at bede om tilladelse til, at missionærerne kunne bo på øerne og undervise folket. Ustupu, den største af øerne, blev valgt som bosted for de første ældster, og da præsident Brewerton talte i denne ø's parlament og forklarede, hvad Kirkens ønsker og hensigter var, blev han hilst med opmuntrende bifald. Samtidig rejste „cacique", den ene af de tre øverste høvdinge for alle øerne, sig og bød officielt Kirken velkommen til San Blas.

I begyndelsen af oktober begyndte fire missionærer: ældsterne Lloyd Baker, Leslie Webb, David Suemens og Steve Hale at missionere på Ustupu. Efter kort tids forløb lå det klart, at de ville få så stor succes, så der var grundlag nok for at begynde mission på en anden ø også. I november sendte præsident Brewerton bud til ældsterne Steve Hale og Lynn Roundy, at de i januar skulle åbne Carti Tupile, en forholdsvis lille ø, men den var blevet udvalgt frem for andre øer på grund af sit ønske om, at Kirken ville sende missionærer. Da jeg aflagde mit første besøg på Carti i juni 1965, skændte den øverste „sahila", eller høvding, på os, fordi det havde varet så længe, inden vi kom, og derefter førte han os hen på den ene side af den lille ø og sagde: „Det er her, vi vil bygge et hus til jer." Vi er altid blevet godt modtaget i Carti, og folk blev meget lykkelige, da min kammerat, ældste Steve Hale, og jeg ankom den 6. januar 1966 for at indrette en fast bopæl.

De første seks uger boede vi i en „chosa" eller spanskrørshytte med stråtag, som blev anvendt af det pan-amerikanske „republikanske parti" til at holde møder i. Derfra flyttede vi op på øverste etage af et lejet cementblokhus. Der havde vi vort kontor og en lille kirkesal.

Carti Tupile's befolkning havde ventet lang tid på, at Kirken skulle komme, og da den endelig kom, spildte de ikke tiden, men viste stor interesse. Ved det første nadvermøde, der blev holdt, var der seks tilstede. Den følgende uge var der 82, og derefter gennemsnitlig 75. I GUF havde vi over 100 medlemmer.

Som missionærer var det aldrig nødvendigt for os at gå ud og ligefrem opsøge folk, de kom selv til os og bad om undervisning. Der var altid unge mennesker i kirkesalen; de kom for at læse Kirkens blade, og et bestemt spørgsmål, de altid stillede, var dette: „Hvornår kan vi blive døbt?"

I virkeligheden var alle interesseret i Kirken, og vi

Folkene i Sasardi-Mulatupu byggede en kirkebygning til Kirken i løbet af 5 dage med en udgift på 8 kroner. Bygningen havde plads til over 200 mennesker med logi til missionærerne.

begyndte snart at se frugterne af vort arbejde og den Helligånds vidnesbyrd. Den 4. februar, 1966, blev der skrevet historie i Kirken, da 12 unge mænd fra Carti blev døbt som de første „nedsænkede" i Republikken Panama. Kirken bevirkede en sådan forandring i disse unge mænds vaner og livsførelse, at de ganske naturligt virkede som missionærer for deres familier, der snart bad os om at besøge dem. Da vi sluttede den indledende lektie, spurgte vi, hvornår vi måtte komme tilbage og fortsætte samtalerne. Kvinden i huset svarede: „Jeres belæring har været så interessant, at vi ønsker at lære alt om denne kirke så snart som muligt; så hvis I kan komme igen iaften, vil vi vente jer." Dette er et interessant bevis på den interesse dette folk har for Evangeliet, og dette ønske om at lære førte 51 mennesker til dåbens vande blot i løbet af februar og marts måned.

Mange af Cunafolkets legender ligner meget Sidste Dages Helliges trosopfattelse. Indianerne fortæller om mange store profeter blandt deres eget folk, som lærte dem retfærdighed. De havde begreber om både gode og onde ånder. De påstod, at Gud er et menneske ligesom os, og at kun de bedste indianere, som efterlever alle profeternes lærdomme, vil vende tilbage og bo hos Ham.

Min kammerat og jeg havde anledning til at overvære en indiansk begravelse, hvor vi opdagede et andet interessant træk ved Cunafolkets tro. Et lille barn var død, og derfor gik familien, som skik og brug var, til kirkegården ved floden for at tilberede ris og „Chicha", en drik lavet af korn, som skulle nydes af de venner og slægtninge, der kom for at vise den afdøde ære. Klokken 7:30 om morgenen ankom vi til begravelsespladserne, som består af mange stråtækte hytter, der beskytter gravene. Vi fandt vej til den hytte, hvor det døde barn og dets familie var samlet. Mændene havde travlt med at gøre hytten ren, så den kunne være parat til de ventede gæster. Kvinderne sad i en kreds omkring barnet, som var anbragt i en hængekøje og viklet ind i lærredsstrimler. Moderen sang en salme om, hvorledes familien altid ville tænke på det døde barn.

Lige til at begynde med var jeg noget overrasket og næsten chokeret over den mentale holdning, alle indtog. I stedet for at vise sorg, så det ud til, at den lille piges forældre og nærmeste familie ligefrem var lykkelige. Alle smilte — de lo oven i købet. Faderen hilste os med et stort smil og viste overhovedet ingen sorg. Det var så helt forskelligt fra enhver anden begravelse, jeg nogen sinde havde været med til, og derfor spurgte jeg af bare nysgerrighed vor tolk, Luisito Stocel, hvad indianerne troede med hensyn til døden og især med hensyn til små børn. Hans overraskende svar lød således: „Når et lille barn dør, bliver det ifølge indianernes tro ikke straffet. Det vil sige, at barnet går direkte fra jorden til himmelen. Grunden hertil er, at indianerne tror, at et barn ikke kender godt fra ondt og derfor ikke kan blive straffet for noget, det ikke kender noget til." Det lød meget interessant, og det forklarede grunden til, at familien nærmest glædede sig over deres lille piges død.

Hvorfor skulle de ikke være glade for den kundskab, at hun nu skulle bo hos Gud? Det mindede mig om de mange tilfælde i Mormons Bog, hvor nephiterne efter et slag, hvor mange var blevet dræbt, næsten glædede sig over tabet af deres kære, fordi de vidste, at disse døde ifølge deres retfærdighed snart ville være hos Gud. Det fik mig også til at tænke på Mormon's lære om små børns uansvarlighed og på, hvorledes de bliver frelst gennem Kristi forsoning.

Sådanne og mange andre opfattelser har hjulpet os til at vise San Blas-folket, at det, vi har at tilbyde dem, er i sandhed det samme Evangelium, som de havde for så lang tid siden.

Vore indianske medlemmer er meget trofaste, og de tørster efter kundskab. Vor tolk, Luisito Stocel, som dengang var 19 år og havde tilhørt Kirken i tre år, viste sig at være til uvurderlig hjælp for os i undervisningen af sit folk, og uden hans hjælp ville det være gået betydelig langsommere. Han har uselvisk viet alle sine kræfter, al sin tid, sine mange talenter og sit fine vidnesbyrd til Herren. Han virkede som en „tredje" kammerat til os, idet han oversatte næsten alle vore lektier fra spansk til de indfødtes sprog. Jeg har aldrig set en ung mand med en sådan nidkærhed, kærlighed til Herren og begejstring for Kirkens arbejde. Hans handlinger kunne være eksempel for alle Sidste Dages Hellige og et vidnesbyrd for mange, som holder sig tilbage fra at dele med andre, hvad de har, til rigets opbyggelse.

Han er blot ét eksempel på, hvad disse unge mennesker er i stand til, når deres liv bliver ledet i den rigtige retning. Skal Zions Ungdom svigte? („Skal vi svigte vore pagter?" O. A.) Ikke den indianske ungdom. De har ikke haft Evangeliet i mange hundrede år, og nu, da de har fået det igen, er de ikke til sinds at lade det blive taget fra sig. For indianerne har fortiden været en mørk nat, hvor sandheden ikke lod sig finde; nutiden er en ny tids gry — en oplysningstid — og fremtiden er et løfte om solens klareste strålers komme med det gengivne Evangeliums fylde. Der er over 60 øer, som ikke har missionærer, og på hver af disse øer er der mange mennesker, som venter på noget. De er måske ikke selv klar over det, men dybt inde i dem er der noget, der venter.

Sidst i april 1966 hørte vi, at høvdingen over „Akuatupu" eller Rock Island („Klippeøen") havde hørt om Mormonerne og gerne ville tale med missionærerne. En uge tog min kammerat, ældste Gregory Robinson, og jeg over at besøge ham. Vi tog afsted tidligt om morgenen med motorkano, og da vi ankom, kom høvdingen for at hilse på os og spørge, hvorfor vi var kommet. Vi forklarede, at vi kom som svar på hans anmodning. Han sagde, at han aldrig havde udtalt noget ønske i den retning, og at han sandelig heller ikke ønskede at have noget at gøre hverken med Amerika eller de latinske lande. Han havde set de forandringer, den såkaldte „civilisation" havde bragt med sig, og han ønskede ikke at have noget at gøre med disse „uddannede" folk. Han

Cuna-stammens begravelsespladser på flodbredden, hvor de døde anbringes i små hyttelignende læskure til beskyttelse mod regnen.

To unge kvinder fra Cuna-stammen. Kort hår er sædvane efter Forberedelsesfesten. Ustupu-øen i baggrunden er den største ø med omkring 2700 beboere.

Missionærerne fremfører evangelie-lektier for en Cuna-familie i deres lille „choza". Mange mennesker har lyttet til budskabet og har antaget Evangeliet.

udtalte, at så længe, han havde været høvding, og så længe, som han skulle være høvding, havde han ikke ladet og ville ikke lade nogen indflydelse udefra ændre livsførelsen for sit folk.

Vi sagde, at vi var kede af fejltagelsen, og at vi ikke ønskede at genere hans folk, hvis de ikke var interesseret, men at vi også gerne ville have lidt ud af, at vi nu var kommet derover, så hvis vi måtte få lov til at forklare lidt om, hvem vi var, og hvad vi havde at tilbyde . . . Det gav han os lov til. På dette tidspunkt havde mange af øens 170 indbyggere samlet sig i parlamentssalen, og vi begyndte vor beretning. Først talte vi om den omfattende historie, der engang var indianernes. Vi forklarede, at deres fordums ledere aldrig nedskrev deres historie, men lod den gå fra mund til mund. Selv om indianerne havde udviklet stor dygtighed i at bevare, havde hver efterfølgende generation glemt eller ændret dele af dise engang så fuldkomne lærdomme. Disse ændringer vedblev i århundreder, indtil de forskellige høvdinge i vor tid har forskellige opfattelser af deres forfædre. Så fortsatte vi med en forklaring om Mormons Bog og dens forbindelse med indianerne. Da vi talte om de fordums indianske profeter og Cuna-folkets traditioner, var der en af landsbyens dybttænkende talsmænd, der udtalte: „Denne unge, fremmede kender mere til vor historie end vore egne kvinder. Han må kende sandheden, og jeg er meget lykkelig for, at han er kommet her idag!" Da vi havde sluttet vor forklaring, spurgte vi høvdingen, om han kunne ønske at have denne bog, der indeholdt indianernes historie, og han svarede: „Det vil være mig en stor ære at have den bog, du taler om."

Inden vi begyndte vor forelæsning havde han afslået al indtrængen udefra, men da vi sluttede, spurgte han, hvornår vi kom igen og fortalte ham mere, således at han kunne sikre sig, at hele landsbyens befolkning var til stede og kunne høre os. Inden vi forlod stedet, bad han os om at synge en sang om Gud, og bagefter viste han os selv en del af øen.

Et par dage senere sendte denne høvding et brev til sin ven på Carti Tupile, hvori han bad os om ikke at glemme vort besøg den følgende uge, og han tilføjede, at landsbyen havde bestemt, at de ville bygge et hus til os. Høvdingen var ikke selv klar over det, men han ventede på os, og Herrens hånd havde ledet os til hans hjem.

Vor store fremgang fik os til at åbne flere øer for at bringe Evangeliet til flere mennesker. Efter overvejelse og bøn bestemte vi os til at åbne den næststørste ø Ailigandi. Ældste Floyd Baum ankom for at være min kammerat, og efter at have fastet og bedt i to dage gik vi til parlamentet og bad om tilladelse til at begynde en gren af Kirken på den ø. Det blev vedtaget med 100%, og der var ikke én eneste, som talte negativt om mormonernes komme. Der blev truffet aftaler, og det blev bekendtgjort for landsbyen, at vi ville komme tilbage den følgende uge med materialer og udstyr til en gren. Da vi syv dage senere ankom, meddelte høvdingen os, at folket ikke mere ønskede, at mormonerne skulle oprette en kirke på øen. Den daværende, velfunderede kirke havde været hos dem alle for at sætte mormonerne i miskredit

ved at sige, at deres livsfilosofi var usandheder, og de havde haft held med sig i en sådan grad, at vi næsten enstemmigt blev afvist. Vi forlod bedrøvet øen i det håb, at folket en skønne dag vil regne Kirken for det, den virkelig er.

Denne udvikling medførte, at ældste Baum og jeg stod uden hjem, men vi slog os snart ned på en stor ø med nye muligheder. Øen hedder Sasardi-Mulatupu, havde ca. 1.000 indbyggere og lå i den sydlige udkant af San Blas' øhav. Med Ustupu som udgangspunkt aflagde vi et rekognosceringsbesøg på øen og blev overraskede over at finde folket forventende vor ankomst gennem et tidligere sendebud og meget modtagelige for vore ønsker om at slå os ned der på øen. Efter en helhjertet modtagelse fra landsbyens ledere forlod vi øen for at hente de nødvendige materialer til oprettelse af en gren.

Da vi kom tilbage, blev vi straks budt velkommen af to indianerskolelærere, som venligt tilbød os, at vi midlertidigt kunne råde over det halve af deres hytte. Da vort udstyr kom, åbnede landsbyen sin biograf, så vi kunne bo der, og så blev filmene i stedet for vist i den ubenyttede kirke. Mændene i landsbyen begyndte at bygge os en passende bolig og en kirkebygning; hele øens befolkning hjalp med til at bygge med hvide spanskrør og palmeblade. Det tog fem dage at gøre det færdigt, og det kostede Kirken $ 1,05 i byggematerialer.

Selv om vi manglede medlemmer var de daglige møder godt besøgt af de interesserede indbyggere. Vi var gennemsnitlig 130 til søndagsmødet, til korøvelsen kom der 150 og til GUF over 200. Vi havde også noget der kunne svare til en Primary og en aktiv gruppe på 60 kvinder, der klarede sig selv og styrede sig selv og dannede basis for en fremtidig Hjælpeforening. Interessen var forbløffende, og selv om vi ikke kunne sikre os en heltids-tolker, var vi alligevel i stand til at undervise adskillige familier og mange unge spansktalende familieoverhoveder. Fremtiden var i sandhed lys, og vi nærede store forhåbninger om megen vækst og fremgang.

Netop som værket var i vældig fremdrift, kom en indiansk tradition ivejen med tragiske resultater. I århundreder har Cunafolket fejret pubertetfesten, kaldet „Inna" eller „chicha feast" som en hellig fest. Chicha er en drik, der laves af korn og saft fra sukkerrør; den sættes til gæring i flere dage og drikkes derefter under højtideligholdelsen af overgangen fra barn til ung kvinde.

Selv om denne „chicha" er imod Visdomsordet, havde vi aldrig før åbenlyst anklaget eller fordømt denne tradition men snarere indskrænket vor undervisning om vor lære til små, interesserede grupper og enkeltpersoner. Denne gang lå det ønske os imidlertid stærkt på sinde at lade Herrens vilje blive kendt for hele landsbyen. Efter at Ånden havde påvirket os med dette ønske, fastede og bad vi, før vi gik til Parlamentet, fuldt vidende om følgerne af en mulig afvisning af det, vi ville sige.

Hverken min kammerat eller jeg kunne tale Cunadialekten flydende, og dog stod jeg foran disse mænd

Cuna-folkene elsker at smile.

Forfatteren, ældste Lynn M. Roundy, sammen med en lille Cuna-pige.

„Fiskedag", kvinderne i San Blas udveksler kokosnødder med fisk. Fisk er en af hovedbestanddelene i deres kost.

Ældste Gregory A Robinson døber en ung Cuna-kvinde i floden i nærheden af Carti Tupile.

fra landsbyen og talte tydeligt i over en time. Herrens Ånd var tilstede, men øens ledere hørte ikke Hans hvisken. Den næste dag satte man sig i sving for at få os forvist fra landsbyen. Vore ord blev taget som en fornægtelse af deres hellige, gamle tradition, og under deres forsvar for deres „religion" gav de to ledende mænd os det ultimatum at trække Visdomsordets lære tilbage eller forlade landsbyen. Vi havde kun én kurs at følge, vi kunne ikke fornægte et eneste af vore grundprincipper. Den næste aften blev vi indstævnet for parlamentet, hvor vi fik en sidste chance for at ændre vore udtalelser, og da vi nægtede det, gav den øverste høvding os det ultimatum at forlade øen inden næste dags eftermiddag.

Vi var kommet til at elske øens beboere meget højt, så det smertede os dybt ind i sjælen, at vi skulle forlade dem, især da vi vidste, at der var hundredevis af mennesker, som ikke var enige med høvdingene i deres beslutning.

En Cuna-høvding „sahila" og medicinmand, Manibinigdiguna (hans navn) fra øen Sasardi-Mulatupu.

Efter at have solgt eller pakket vore ejendele drog vi bort fra øen, idet vi passerede i hundredevis af landsbyens beboere, både unge og gamle, alle med bedrøvede ansigter og tårevædede kinder og undrende sig over, hvorfor deres gode venner forlod dem. Også vore ansigter var helt fordrejet af sorg, og da en af de mest trofaste kvinder kom hen til os, for at hendes lille pige kunne give os hånden til farvel, blev også vore øjne fyldt med tårer, hvis frie løb ikke standsede, før vi var godt på vej til Ustupu.

Vor kærlighed til dette folk driver os ofte til bøn for denne lille koralø, og det ser ud til, at vore bønner ikke er forgæves, idet den nuværende stemning er, at folket ønsker, at ældsterne skal komme tilbage, og de er villige til at udskifte deres ledere, hvis det skulle blive nødvendigt, for at få deres ønske gennemført. Det er vort lysende håb, at Evangeliet igen må komme til denne ø og videre til alle øerne ved San Blas' kyst.

Herren har beredt dette udvalgte folk og har holdt dem adskilt fra verden af en ganske bestemt grund, og nu er Hans hensigter ved at blive åbenbaret. Naturligvis har der været problemer, og det vil der altid være, fordi Satan desperat forsøger at fastholde sit rige. Hans bestræbelser vil dog altid være forgæves, fordi Herren er parat. De problemer, som fremtiden indebærer, vil være som myretuer i sammenligning med de bjerge, Satan vil møde på sin vej.

Da præsident Brewerton for nylig hørte om vor skuffelse og vore vanskeligheder, udtalte han, at hverken Satan eller nogen anden modstander ville kunne standse værket, deres forsøg ville snarere være velsignelser i forklædning. Siden da er hans ord blevet bekræftet på alle måder. Herren har gengivet Evangeliet til Cunaindianerne, og for dem er „Lamaniternes Dag" kommet.

Kvindens herlige opgave

AF ÆLDESTE HAROLD B. LEE af De Tolvs Råd

Søstrene har bedt mig tale over emnet: „Moderens plads i en evangelisk hjemmeundervisning". Jeg siger det, for at De kan vide, hvad man forventer af mig, i tilfælde af at jeg skulle forfejle målet.

Dr. David Sarnoff, som kaldes TV's og radioens fader, siges at have udtalt følgende:

De lykkeligste mennesker, jeg har kendt, har ikke været dem, der har opnået store resultater i verden, eller som har samlet sig rigdom. Det har været ganske simple mennesker, som er lykkeligt gift, har et godt helbred og et godt familieliv. (Wisdom Magazine, Nr. 22.)

Undervis Børnene

I en skrivelse til Kirken, adresseret til Kirken af Præsident Brigham Young og hans rådgivere, John W. Young og Daniel H. Wells, nøjagtig seks uger før sin død i 1877, sagde han noget, der har stor betydning:

Blandt de mange pligter, der påhviler os, er der ingen, vi bør skænke større og mere konstant opmærksomhed end opdragelsen af vore børn. De er talrige, og hvis de bliver oplært rigtigt, vil de blive en stor velsignelse for jordens beboere. Forældre bør tage sig tid — om ikke hver dag, så i hvert fald så ofte, de overhovedet kan og helst ikke med alt for mange dages mellemrum — til at samle deres omkring sig og spørge dem ud om, hvem de kommer sammen med, hvorledes de taler, hvad de foretager sig, etc., og lære dem Evangeliets principper. De bør sende dem regelmæssigt i dagskole og søndagsskole og sørge for, at de får alle muligheder for at få en sund og grundig uddannelse, og det gælder ganske særlig i Evangeliets principper og Kirkens Historie.

Præsident Joseph F. Smith sagde, efter at have citeret Herrens krav til forældrene om at undervise deres børn, som man kan læse i Lære og Pagter, afsnit 68, følgende:

Og hvis forældrene undlader at gøre dette, og børnene farer vild og vender sig fra sandheden, så har Herren sagt, at synden skal komme over forældrenes hoveder. Børnenes vildfarelse vil forældrene blive anklaget for, og de vil komme til at svare for deres frafald og det mørke, de lever i. Efter at have tænkt meget over dette emne er jeg kommet til det resultat . . . at jeg ikke tror, at det er muligt, at der vil blive givet mig adgang til ophøjelse og herlighed i Guds Rige, hvis mine børn bliver mørkets børn, fordi jeg har tilsidesat min pligt i denne henseende . . . Mine børn må ikke og vil ikke komme til at fare vild med mit vidende og vilje. Jeg vil tale indtrængende til dem, jeg vil med al den magt, jeg er i besiddelse af, bestræbe mig for at få dem til at være så sande og trofaste mod Evangeliet som overhovedet muligt, fordi jeg uden at have dem allesammen med mig i Guds Rige ville føle, at min husstand ikke var fuldkommen. (Conference Report, april 1898.)

Moderens Rolle

Betydningen af at forkynde Evangeliet i hjemmet blev fremført i 1. afsnit af Lære og Pagter, og i den åbenbaring blev fire, vigtige hensigter med Evangeliets gengivelse, især med henblik på hjemmet, nævnt:

1. . . . så at tro må tiltage på jorden, . . . Og dersom de tog fejl, at det da måtte tilkendegives dem (v. 21, 25).
2. Og at de, når de søgte visdom, da måtte blive undervist (v. 26).
3. Og dersom de syndede, at de da måtte blive revset og omvende sig (v. 27).
4. Og når de var ydmyge, at de måtte blive styrket og velsignet fra det høje og modtage vejledning fra tid til anden (v. 28).

Moderens rolle i denne livsvigtige, af hjemmet prægede undervisning i Evangeliet er altså meget klar, og jeg vil nu blot tale om fire eller fem af de punkter, som jeg regner med er moderens opgave først og fremmest.

Det første, jeg vil sige til mødrene er: opgiv ikke jeres dreng eller pige i den utålelige tilstand af superegoisme, som nogle teenagere gennemgår. Jeg bønfalder jer for disse drenge og piger. Opgiv ikke jeres dreng eller pige når de befinder sig på det stadium af selvhævdelse og tilsidesættelse af familie-disciplinen, hvor de er helt umulige. Opgiv ikke ham eller hende, når de

viser en chokerende mangel på ansvarsfølelse. Disse „det ved vi alt om", „sig-selv-nok" ønsker hverken råd eller vejledning; for dem lyder det som gammeldags præk fra en, der ikke „forstår" ungdommen. At vide dette er ikke nok, vi må anvende vor viden. Villighed er ikke nok — vi må foretage os noget.

„Intet er mere forfærdeligt end uvidenhed i handling. Tåberne og de vise mænd er lige uskadelige. Det er halv-tåberne og de halv-kloge, der er farlige." (Goethe.)

En universitetsprofessor siges at have udtalt:

„Er det ikke vidunderligt, at Herren har gjort unge mennesker så smukke, givet dem sådan et godt udseende — for hvordan i alverden skulle vi ellers kunne finde os i al deres vrøvl?"

Vi har et barnebarn, der er på mission i Den nordbritiske Mission. Han havde ikke været der ret længe, før han skrev et interessant brev hjem, hvori han sagde, at de råd, hans forældre havde givet ham, nu meldte sig hos ham med stor kraft. Det er som med en bog, der har stået på hylden i 19 år, og nu har han lige taget den ned og er begyndt at læse i den for første gang. Det er jeres søn og jeres datter. Måske tror I, at de ikke hører efter. De tror måske selv, at de ikke hører efter, men en skønne dag er det jeres bog, de tager ned fra hylden og læser igen, når de trænger allermest til det.

Modstridende kræfter

Når forældrene har gjort alt, hvad de kan, for at undervise deres børn, så er der andre kræfter, der sætter ind. Det var sådan en kraft, der påvirkede den yngre Alma, der sammen med Mosiah's sønner drog ud for at nedbryde deres store forfædres værk. I husker, at der blev sendt en engel, der slog ham ned og ramte ham lige mellem øjnene, tror jeg nok, og han lå som død i tre dage og nætter, og englen sagde:

„. . . Herren har hørt sit folks bønner og ligeledes sin tjener Almas bønner, som er din fader; thi han har bedt for dig med stor tro, at du måtte få kundskab om sandheden; derfor er jeg kommet i den hensigt at overbevise dig om Guds magt og myndighed, for at hans tjeneres bønner måtte blive besvaret i forhold til deres tro." (Mosiah 27:14.)

Det var det samme med Nephi, som hans oprørske brødre søgte at tilintetgøre, og til hvem englen sagde:

I er raske til at gøre det onde, men langsomme til at ihukomme Herren, jeres Gud. I har set en engel, og han talte til jer; ja, I har hørt hans røst gang på gang, og han har talt til jer med en stille, sagte stemme, men I har mistet evnen til at fornemme, så at I ikke kan forstå hans ord; derfor har han talt til jer som med en tordenrøst, hvad der fik jorden til at skælve, som om den skulle sønderplittes. (1 Nephi 17:45.)

Og så fortsatte Nephi, efter at han sagde dette:

. . . Jeg byder jer i den almægtige Guds navn, at I ikke rører mig; thi jeg er så fyldt med Guds kraft, at den næsten fortærer mit kød, og den, der lægger hånd på mig, vil visne som tørre siv, og han skal være som intet for Guds kraft, thi Gud skal ramme ham. (1 Nephi 17:48.)

Vis Faderen, at I regner ham for at være Familiens Overhoved

Det andet punkt, jeg vil nævne som moderens ansvar, er, at hun regner faderen for familiens overhoved. Det er et udtryk fra den berømte dommer, som sagde, at han troede, at det var det problem, der lagde roden til mange af problemerne i et problem-hjem. Hvorledes bærer moderen sig ad med det? En eller anden har sagt, at små børn snart vokser fra deres behov for kærlighed, men fædre gør det aldrig. Det er altså den første måde, hvorpå man viser ham, at han er familiens overhoved — selv når han ikke fortjener det. Kys ham, når han ikke har fortjent det, og hvis han bliver vred, så ignorer ham. Vær pinlig tavs, men lad ham aldrig, aldrig føle, at I ikke forstår ham. Lad ham være familiens overhoved.

Præsident Brigham Young sagde:

Jeg forstår, at I gode kvinder ofte bliver ærgerlige, irriterede og utålmodige over jeres ægtemænd, og det er sommetider fuldt retfærdigt. De er ikke altid så hensynsfulde over for jer, som de bør være; men hvis de sørger godt for jer, er venlige imod jer og på anden måde behandler jer pænt, så bliv hos dem. Jeg tror, der er nogen, der forkynder, at som vi nedlægger vore legemer i graven, således vil de komme frem i opstandelsen med alle de skrøbeligheder og ufuldkommenheder, de havde her; og at hvis en hustru ikke elsker sin mand i denne prøvetilstand, kan hun heller ikke elske ham i den næste. Men sådan er det ikke. De, som opnår den velsignelse at komme frem i den første eller celestiale opstandelse, vil være rene og fuldkomne, også fuldkomne i legemet. Enhver mand og kvinde, som opnår dette usigelige gode, vil blive lige så smukke som de engle, der omgiver Guds trone. (Journal of Discourses, Volume 10, page 24.)

Så altså, søstre, gør jeres mænd så pæne som muligt, medens I har dem her, og håb så på, at Herren vil gøre resten på den anden side af sløret.

Anspor mændene til at ære deres Præstedømme

En anden af moderens opgaver er at anspore sin mand til at ære sit Præstedømme. I ved godt, at det var noget, profeten Joseph Smith sagde til den første Hjælpeforening. Jeres mænd har nøglen til døren til et celestialt hjem i evighederne for jer og jeres børn, og medmindre I ærer og herliggør Præstedømmet, vil I og jeres børn komme til at lide for det, ja, uden ham vil I blive berøvet jeres celestiale hjem. Hold familiebøn, selv om det skal være jer, der opfordrer til det, men lad ham lede, hvis det er muligt at få ham til det. Sørg for, at han går til sine møder i Præstedømmet, sørg for, at han siger ja til at være hjemmelærer og gør derefter alt, hvad I kan for tålmodigt og kærligt at hjælpe ham at udføre det, således at I en dag sammen med ham og jeres børn kan gå gennem templet.

Benyt jer af Præstedømmets hjælp

Dernæst ønsker jeg at sige: benyt jer af den hjælp, Præstedømmet kan give jer til løsning af næsten uover-

vindelige problemer. Der er en vis tilbøjelighed til at gå uden om biskoppen; man siger, at han er alt for kendt med en, eller at han er for ung og uerfaren, eller man er bange for, at han ikke kan bevare det, der bliver ham betroet, hvilket absolut må være en undskyldning.

Biskoppen har til sin rådighed alle Præstedømmets kræfter, såvel som alle hjælpeorganisationerne, som han kan sætte i bevægelse, og hvis vi vil holde os til „kommandovejen", så skal vi alligevel gennem biskoppen for at få stavspræsidenten i tale. Vi spilder altså blot tiden, hvis vi springer biskoppen og stavspræsidenten over og går direkte til Generalautoriteterne.

Jeg fik et brev fra en sød pige, hvis ægteskab jeg beseglede for nogle år tilbage. Brevet gik lige til sagen og omtalte nogle problemer, som fik mig til at tænke, at her var et tempelægteskab, der havde slået fejl:

„Vi havde problemer lige fra begyndelsen. Vi prøvede dengang, og har prøvet lige siden at finde ud af, hvorfor det egentlig var således. Der var ikke noget bestemt, der bestandig fremskyndede vore vanskeligheder. Vi var aktive i Kirken og kom til vore møder; vi bad, vi betalte vor tiende, vi tog regelmæssigt til templet. Vi elskede hinanden så højt og forventede så meget af vort ægteskab. Så ventede vi en baby, men til trods for vor meget store lykke over at skulle have dette barn, syntes alting at gå rivegalt og problemerne var helt uløselige. Næsten et år efter, at vi var begyndt, vidste vi, at vi ikke kunne blive ved at fortsætte på den måde. Jeg ringede til biskoppen, som også var vor personlige ven, og vi fik en aftale. Vi talte meget lidt sammen — vi tre. De forstår, jeg husker ikke noget bestemt, der blev nævnt, bortset fra den tvivlsomme opmuntring han gav os ved at sige, at han og hans hustru havde haft en vanskelig periode et stykke tid efter, at de var blevet gift. Resultatet blev, at de løste deres problemer, „så hvorfor gør I ikke det samme?" Men da vi forlod biskoppens kontor, vidste vi, at vi på en eller anden måde var nået til et vendepunkt. Vi havde nået bunden, og vi var på vej op. Jeg kan ikke forklare hvorfor, eller hvad der skete, men vi begyndte forfra igen, og vi har været på vej opad siden da."

Fordi de gik den rette vej: til biskoppen.

Familie-hjemmeaftener

Jeg spurgte en moder, om familien holdt hjemmeaften, og hun skrev tilbage:

„Jeg fik en alvorlig sygdom. Jeg håber ikke, dette lyder pralende, men for første gang forstod jeg, af hvor stor betydning jeg er for mine børn. Som jeg lå der ude af stand til at tage mig af noget som helst for dem, og i bevidstheden om, at hvis ikke min himmelske Fader greb ind, var min indflydelse på dem i dette liv forbi — hvor dyrebare og attråværdige forekom da ikke timerne i ugerne, månederne og årene fremefter at være. Jeg bestemte da mange ting, jeg ville anvende tiden til, hvis jeg fik den. Et af mine forsæt var, at jeg hver aften ville bruge lidt tid til at tale med mine børn og læse for dem. Jeg nåede det ikke, men vi tilbragte sædvanligvis en time sammen de fem aftener om ugen. Foruden de andre ting, de har interesseret sig for, har jeg læst det meste af Mormons Bog for dem fra den udgave, der er udarbejdet for børn. Det var min idé fra begyndelsen, men ikke så længe. Jeg tvivler ikke om, at den har betydning for dem, når jeg hører min otte-årige i sin bøn takke for de profeter, som førte disse optegnelser, eller når min femårige søn er taknemmelig for, at Nephi slap ud i ørkenen i sikkerhed, dengang Laman og Lemuel ville slå ham ihjel.

Vor erfaring har været, at hver gang vi har en anledning til at hjælpe vore børn til at udvikle kærlighed og forståelse for Evangeliet og for Faderen, som skabte dem, øges vor kærlighed til hinanden også, og familiesammenholdet påvirkes på den mest betydningsfulde måde. Af denne grund er Familie-hjemmeaftenen af allerstørste vigtighed for os."

Og nu, I mødre i Kirken over hele jorden, vi er ved at udarbejde nogle af de bedste lektier, der nogen sinde er blevet udarbejdet til familier, og som fædre og mødre i hvert eneste hjem skal undervise deres børn om. Vi har trykt 650.000 hefter til at fordele til hvert eneste hjem i Kirken. Hvert eneste hjem går glip af store muligheder, hvis de ikke studerer dette Familie-hjemmeaftens lektiehefte.

Mødrene skal stå ved hjemmets skilleveje

Endelig vil jeg nævne, at moderen bør stå ved hjemmets „skilleveje". Der er i vore dage stor fare for, at hjemmene bryder sammen på grund af de fristelser, der lokker mødrene til ikke at være hjemme, når familien kommer eller går. Jeg erkender, at der er nogle mødre, for hvem det er nødvendigt at tjene noget til familiens ophold. Jeg erkender det, men også her skal biskopper og Hjælpeforeningens præsidentinder passe på, at de ikke undlader at yde al mulig hjælp, for at mødrene kan være hos deres små børn og om muligt hjælpe dem at finde passende arbejde eller planlægge deres tid. Alt dette ligger inden for Hjælpeforeningens område i samarbejde med hjemmet.

Hjemmet — et tag over en god kvinde

Og så blot et par enkelte forslag vedrørende moderens opgave i hjemmet. Hvis man skulle definere hjemmet sådan, som jeg ved, det er sandt, ville jeg sige, at et hjem er et tag over en god kvinde. Gud give mødrene i denne Kirke den stærke indflydelse, så de er istand til at sige som den gamle patriot, hvis I husker ham: „Jeg er kun én, men jeg *er* én. Jeg kan ikke gøre alting, men noget kan jeg gøre, og det, som jeg kan gøre, det vil jeg af Guds nåde gøre." Og en anden sagde det samme således: „I mødre, giv, hvad I har at give. Det kan være så meget bedre, end I vover at tro, det er i det pågældende øjeblik."

Må Herren hjælpe jer at gøre dette og løfte jer op på jeres høje stade som mødre til mænd, til at være skabere af den atmosfære i hjemmet, der vil styrke jeres sønner og døtre lang tid efter, at de — desværre alt for hurtigt — kommer uden for jeres indflydelse. Må I bygge på den stærke grundvold og lære de mødre, der kommer under jeres påvirkning, at gøre det samme, er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ○

SØNDAGSSKOLE

Benyt Skrifterne

AF LOWELL L. BENNION

I ransager Skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv; og det er dem, som vidner om mig. (Joh. 5:39.)

Disse ord fra Jesu mund er suppleret op med Paulus' råd af lignende karakter til Timoteus:

„Du derimod, bliv ved det, som du har lært og er blevet overbevist om. Thi du ved, hvem de er, du har lært det af, og du kender fra barndommen af de hellige skrifter, som kan gøre dig viis til frelse ved troen på Kristus Jesus. Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed, så at Gudsmennesket kan blive fuldt beredt, vel skikket til al god gerning." (2. Tim. 3:14—17.)

Der er virkelig gode grunde til, at de, som underviser i Evangeliet, bør lede deres elever til at beskæftige sig med Skrifterne. De er de eneste bøger, udgivet om Mormonismen, der er autoritative kilder til Kirkens lære. Der er ingen andre bøger, der af Kirken er blevet accepteret som kanoniske eller standardværker.
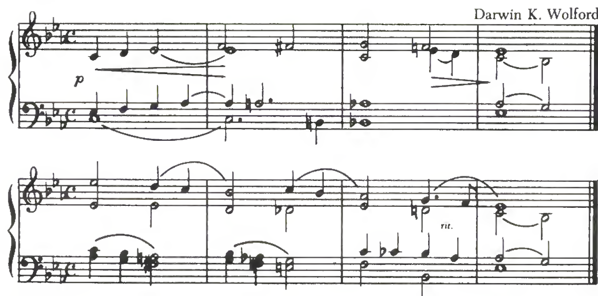
Disse bøger blev skrevet af Guds mænd, store personligheder, som f. eks. Amos, Esajas, Jeremias, Paulus, Alma, Mormon, Moroni og profeten Joseph Smith. De taler til os med ligefremhed, umiddelbarhed, forvisning og myndighed. Alene i Skrifterne finder vi det, der kendes om Mesterlæreren og Guds Søns liv og forkyndelse. De fortæller os om livets og frelsens principper i fyldig og varieret udformning.

Skrifterne er levende og interessante; de er fyldt med beskrivelse af storslåede, menneskelige personligheder, bevægende og dramatiske episoder, historier, lignelser og hændelser, sange, ordsprog, taler, historiske beretninger, nogle få kærlighedshistorier, krig og fred, had og kærlighed, intriger og høje idealer. Næsten enhver form for menneskelig svaghed og styrke er afbildet i et sprog, der for det meste er appellerende, og hvoraf meget er inspirerende.

I en alder, hvor mange mennesker er blevet tilskuere og tilhørere og hvor man jager efter underholdning, er mange blandt vore egne helt uvidende om Skrifterne. Og dog kan disse bøger gøres eventyragtige for både gamle og unge. Vi bringer her et par forslag som hjælp til at få eleverne til at interessere sig for studium og læsning af Skriften.

(1) Sørg for så mange af de billige eksemplarer af standardværkerne, så hvert medlem i en klasse af gennemsnitsstørrelse kan få et at sidde med; eller lad hvert medlem købe et eksemplar og lade det opbevare i wardbiblioteket til studiebrug.

(2) I stedet for at holde en forelæsning om f. eks. Peters liv, kan læreren udsøge bestemte kapitler i Det

ny Testamente, som fortæller om Peter (f. eks. Matt. 16, Joh. 13, Luk. 22 og 24, Ap.G. 2, 3 og 10). Inden man deler opgaver ud, kan man vække klassens nysgerrighed angående Peter. Bed hver især om at læse et kapitel og analysere Peters karakter ud fra det, han læser. Efterhånden som eleverne fortæller, kan man opbygge Peters personlighed på tavlen.

Som opmuntring til at søge i Skrifterne, kan man stille spørgsmål eller fremkomme med et problem, og derefter give eleverne bestemte skriftsteder, som vil give svarene og løse problemet. Elever er mere ivrige efter at studere, hvis de har et konkret mål, en speciel grund til at søge.

(3) Mange vers i Skriften kan bruges til at indlede, afslutte og endda bygge en hel lektie over:

„Thi hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden, men må bøde med sin sjæl?" (Mark. 8:36.)

„Ingen kan tjene to herrer; han vil jo enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon." (Matt. 6:24.)

„Lad dig ikke overvinde af det onde, men overvind det onde med det gode!" (Rom. 12:21.)

„. . . thi bogstaven slår ihjel, men Ånden gør levende." (2 Kor. 3:6.)

Giv eleverne mulighed for at regne ud, hvad disse udvalgte skriftsteder betyder. Giv dem en udfordring og søg at opmuntre dem til fantasifuld, skabende tænkning.

(4) Enkelte ord kan sommetider virke udfordrende på elever. Begynd lektien en søndag med at bede om definitioner og forklaringer af ord, der findes i Skriften. Sørg for at være godt forberedt til at kunne gribe ind og illustrere. Diskuter f. eks. betydningen af sådanne ord som kærlighed, tro, frelse, evigt liv og frygt.

Ordet evig anvendes f. eks. både i kvantitativ og kvalitativ forstand i Skriften. Nogle steder betyder det evigtvarende liv, bogstavelig talt uden begyndelse eller ende (kvantitativt); i mange forbindelser, som f.eks. Joh. 17:3, betyder evig guddommelig, (kvalitativt). Der kan opbygges en hel, instruktiv lektie op over dette ene ord, som det anvendes i Skriften og om dets betydning i vort liv.

(5) Prøv at få eleverne til at lære skriftsteder udenad. Dette vil sandsynligvis kun være af værdi, hvis klassen gennem undersøgelse eller diskussion er kommet til erkendelse af den virkelige betydning af det, man beder dem om at lære udenad. Skriftstedet må ikke være alt for langt eller for vanskeligt at lære udenad. Øv i klassen at fremsige skriftstederne i kor og med den rette betoning og følelse. ○

MORMONS BOG

Missionspræsidentskabet vil gerne udtrykke sin dybtfølte tak til alle de søskende, som har ydet deres hjælp ved anbringelse af Mormons Bog på forskellige hoteller og andre steder. Det har været en stor inspiration for os at se det store arbejde I har udført.

Hermed følger en liste over de steder, hvor vi foreløbig har fået lov til at anbringe Mormons Bog, samt antallet af eksemplarer hvert sted:

Sted	Antal eksemplarer
Central-Hotel, Aalborg	71
Hotel Randers, Randers	100
Hotel Aarhus, Aarhus	32
Hotel Prinsen, Roskilde	38
Hotel Rebæk, Glostrup	50
Thomsens Hotel, Nakskov	29
Krukholm, Nakskov	12
Grand Hotel, Odense	75
Hotel Leidersdorff, Hillerød	26
Hotel Vejle, Vejle	46
Kysthotellet, Kalundborg	20
Gilleleje	62
Landevejskroen, Hillerød	5
Hotel Landsoldaten, Fredericia	50
Hotel Victoria, Fredericia	30
Kragelund, Horsens	21
Marselisborg, Horsens	4
Hotel Strand, Sønderborg	33
Søderborghus, Sønderborg	40
Aabenraa	20
Vøjens	19
Gram	12
Hotel Esbjerg, Esbjerg	8
Hotel Kolding, Kolding	35
Centralhotellet, Varde	12
Maribo	38
Hotel Richmond, København	65
Imperial, København	30
SAS Foyer, København	5
Park Hotel, Odense	56
Hotel Hans Tausen, Odense	53
Ydes Hotel, Odense	10
Andre steder i Odense	48
Herrefrisører, Roskilde	15
Diverse steder i Aarhus	65
Ialt	1237

Nadververs for juli

Junior-Søndagsskolen

Jesus sagde: „Du skal elske Herren din Gud med hele dit hjerte." (Matt. 22:37.)

Senior-Søndagsskolen

Jesus sagde: „. . . Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig." (Luk. 22:19.)

Den Præsiderende Biskop taler til ungdommen om respekt

AF BISKOP JOHN H. VANDENBERG

Under Frelserens jordiske præstegerning, da han færdedes mellem de spedalske, de lemlæstede, de vise, eller da han knælede i højtidelig bøn til sin Fader, føler man, at Han besad en dyb respekt for andre. Selv under prøvelsen, da de, som Han elskede, forrådte Ham, og de, som Han kom for at tjene, spottede og forbandede Ham, ikke engang da talte Han uden respekt. Selv da skarerne råbte, „korsfæst ham! Korsfæst ham!“, og Han blev taget til Golgatha for at udsættes for de mest ulidelige smerter, drejede Hans tanker sig om moderens velfærd, om dem, Han elskede og endogså om dem, som slog naglerne igennem Hans hænder, og et ringeagtende ord kom aldrig over Hans læber.

Unge mænd og kvinder, det er dette udtalte kendetegn af respekt, som jeg kunne lide at betragte sammen med jer. Den er en dyd, som ofte er vanskelig for unge mennesker at værdsætte fuldstændig. Og dog er den et tegn på modenhed, værdighed og storhed. Medens respekt er den dyd, som der findes anvendelse for i enhver fase af vores liv, må jeg diskutere med jer dens anvendelse på nogle få områder, som synes af særlig vigtighed i vore dage.

RESPEKT FOR FORÆLDRE

Fra Adams tid til Sinai, til den dag i dag, har ungdommen haft ansvar med hensyn til at respektere forældrene. Store mænd har altid respekteret deres forældre. Da Kristus, vores Mester, den største af alle, hang blødende på korset, tænkte Han på sin moders velfærd.

Respekt for forældre er grundlaget for sand manddom eller kvindelighed.

Der fortælles en historie om en engelsk dreng, som engang blev sendt ud for at bevogte sin fars mark. Under ingen omstændigheder måtte han lade nogen gå gennem den.

Drengen havde næppe indtaget sin post, førend nogle jægere kom derhen og gav ham ordre til at åbne leddet. Han afslog at gøre det, idet han fortalte dem, at han havde i sinde at adlyde sin faders anvisninger. Til sidst kom en af dem hen og sagde med en kommanderende stemme, „min dreng, du kender mig ikke, men jeg er Hertugen af Wellington. Jeg er ikke vant til ikke at blive adlydt. Jeg befaler dig at åbne leddet.“

Drengen lettede på huen og svarede fast: „Jeg er sikker på, at Hertugen af Wellington ikke ville ønske, jeg adlød hans ordre. Jeg må holde leddet lukket. Ingen kan gå igennem uden min faders udtrykkelige tilladelse.“

Så tog Hertugen sin egen hat af og sagde, „Jeg priser den mand eller dreng, som man hverken kan forskrække eller bestikke til ikke at adlyde en ordre. Med en hær af sådanne soldater kunne jeg besejre ikke blot franskmændene, men verden.“

Lydighed mod forældre er den mest ophøjede form for respekt. Det er ofte de såkaldte små ting, som bringer respekt. Det er godt, unge mænd og kvinder, at I gør jer klart, hvor meget af det, I er og af det I har, som I skylder jeres forældre. Der er ingen i jeres liv, som fortjener mere respekt end dem.

Vi hører ofte nogle unge mennesker bemærke, at de ville ønske, der blev vist dem mere respekt, og denne påberåbelse er ikke uden grund. Dog er det en grundlæggende regel for menneskeligt samvær, at „respekt avler respekt“. „I vil opdage, at I vil blive vist respekt fra jeres forældre og andre, hvis I ærer og respekterer dem“.

Fornylig blev en hændelse fortalt af en mand, hvis skikkelse nu er bøjet, og hvis hår er hvidt af ælde. Da han var ung, vendte han en aften hjem fra græsmarkerne, de brugtes til høslæt på faderens gård. Han havde arbejdet siden daggry, da faderen kom ham i møde med spørgsmålet, om han ville tage til byen at udrette et ærinde. Den ældre mand sagde:

„Jeg var træt, snavset og sulten. Der var 3 kilometer til byen. Jeg havde lyst til at få min aftensmad. Min første indskydelse var at afslå det, og at gøre det groft, for jeg var vred over, at min fader ville bede

BØRNENES SIDER

JIRO OG EN DRØM

AF BERNADINE BEATIE

Jiro og hans klassekammerater stod sammen med deres lærer i kunst, Toshio-san, i Kejserslottets øverste have. Byen Kyota lå omgivet af grønne bakker for deres fødder, flimrende i forårssolskinnet. Jiro snappede efter vejret og åbnede sin skitseblok.

„Vent lidt, Jiro" sagde Toshio-san. Han gjorde tegn til sine elever om at samles omkring ham. „Jeg har en overrakelse til jer. Jeres tegninger vil i dag blive bedømt af Yamato. Han har lovet gratis undervisning til

den dreng, hvis skitser er mest lovende."

Et kor af ophidsede stemmer hilste Toshio's meddelelse. Skønt drengene ofte havde hørt, at Yamato var en hård arbejdsleder, var de alle ivrige efter at vinde, Yamato var en af de fineste kunstnere og lærere i Japan.

Jiro's øjne var klare. At studere hos Yamato ville være opfyldelsen af hans vildeste drømme.

„Tag jeres skitseblokke og vær tilbage her om en time", sagde Toshio-san. Jiro besluttede at tegne et af fyrretræerne, nær ved Dragebassinet. Yamato havde altid fyrretræer på sine malerier.

Lyden af en lykkelig barnestemme, der kaldte på ham, gjorde Jiro nærværende. En lille pige snoede sig imellem de studerende elever og kastede sig i armene på Jiro. Jiro undertrykte en stønnen. Det var Kata, hans unge niece. Jiro så sin broder, Rikizo og hans kønne unge kone stå bag klassekammeraterne.

„Vær sød at se efter Kata, Jiro", råbte Rikizo. „Vi er kommet bort fra vores gruppe. Vi må finde dem og kommer så tilbage."

Jiro åbnede munden for at råbe, at han ikke havde tid til at tage sig af Kata i dag, men Rikizo og hans kone løb allerede ned ad stien.

Jiro rynkede panden. Han plejede ikke at have noget imod at tage sig af Kata, men i dag var det noget andet.

Misundelig lagde han mærke til, at hans venner spredtes i alle retninger.

„Hun er sådan en lille pige, hun vil ikke være til så meget besvær", sagde Toshio-san, der stod ved siden af Jiro.

Kata lo højt. „Jiro elsker mig", sagde hun. „Han tegner katte til mig og hunde".

„Katte? Hunde?" sagde Toshio-san, idet han så skuffet ud.

Jiro rødmede. „Når min broder kommer tilbage så fortæl ham at vi er henne ved Dragebassinet", sagde han hurtigt.

Kata pludrede lykkelig, da Jiro tog hende med til et sted, hvor der var udsigt over en gruppe fyrretræer.

„Sæt dig ned her", sagde Jiro. idet han trak hende ned ved siden af sig.

„En kattekilling — åh, tegn en killing for mig", tryglede Kata, idet hun lænede sig hen over Jiro's tegneblok og smilede op til ham.

„Nej, Kata!" sagde Jiro utålmodigt, idet han skubbede hende tilbage.

„Vær nu rolig og stille — jeg har noget arbejde for"!

Kata's øjne blev store af overraskelse. I hele hendes unge liv havde Jiro aldrig afslået at tegne for hende. „Åh, vil du ikke?" bønfaldt hun.

„Vær nu rolig, Kata", sagde Jiro vredt.

„Jeg vil hjem til mor!" sagde Kata med en lille såret stemme.

Jiro's øjne lynede: „Jeg ville ønske, du var hos din mor! Men du er her, så du må opføre dig ordentligt!"

Uden advarsel sprang Kata op og løb hen mod stien, så hurtigt hendes små ben kunne bære hende. Jiro for op og fulgte efter. Han greb fat i Kata's skulder, bar hende tilbage og anbragte hende sikkert på jorden. „Hvis du ikke opfører dig ordentligt, så klapser jeg dig — jeg gør, Kata!"

Da Jiro åbnede sin skitseblok, opdagede han pludseligt, at Kata's lille

krop skælvede. Tårerne strømmede ned ad hendes kinder. Han kastede et stjålent blik på hende, og hans hjerte krympede sig af skam. Han havde givet lille Kata skylden for broderens tankeløshed.

„Åh, Kata, lad nu være at græde", sagde Jiro.

„Du elsker mig ikke mere"! Kata's åndedræt blev til en hjerteskærende småhulken.

Jiro sukkede. Han rakte over efter Kata og trak hende tæt ind til sig. „Selvfølgelig elsker jeg dig. Jeg er ked af, at jeg var så arrig."

Kata's hulken blev svagere. Hun sendte Jiro et lille skælvende smil. „Tegn en killing for mig", tiggede hun.

„Det er i orden", sagde han, „jeg tegner alligevel katte meget bedre end fyrretræer!"

Kata lo af fryd, da Jiro hurtigt tegnede en sjov lille kat, der åbnede munden til en gaben.

„En søvnig killing!" råbte Kata.

Jiro smilte. Han var nu helt tabt for omverdenen i nydelse ved at tegne. Han tegnede en lykkelig kat og så en vred en. Han lo sammen med Kata, da han tegnede den næste, en liggende killing, den sov lunt og godt på en pude.

„Nå, der er du, Jiro!" råbte Rikizo.

Kata gav Jiro et knus og løb så hen til sin mor.

„Arigato (tak)!", sagde Kata's mor. „Jeg håber ikke, vi gjorde dig nogen ulejlighed."

Jiro rejste sig og bukkede høfligt. Der var ingen grund til at fortælle dem, at han havde mistet chancen for at studere hos den store Yamato.

Han kiggede på sit ur. Timen var gået.

Da Jiro kom tilbage til det aftalde sted, så han, at hans klassekammerater allerede var vendt tilbage. En høj mand, en fremmed stod ved siden af Toshio-san.

„Du er sent på den, Jiro", sagde Toshio-san. „Yamato har måtte vente på dig."

Jiro's hjerte var nær holdt op med at slå, da han så ind i den berømte Yamatos klare øjne.

„Nå! Lad os se din tegning!" sagde Yamato utålmodigt. „Hvad slags fyrretræ har du tegnet — et stort eller et lille?"

„Jeg — jeg tegnede ikke fyrretræ", sagde Jiro.

Yamato rakte hurtig hånden frem, tog tegneblokken fra Jiro og åbnede den.

Jiro blev hed om ørerne, da Yamato begyndte at fløjte og derefter brast i latter.

„Jeg — jeg havde tænkt mig at tegne et fyrretræ", stammede Jiro, „men min lille niece ville have katte."

„Så tak du din niece!", udbrød Yamato.

„Alle og enhver tegner fyrretræer! Men nu disse!" Yamato holdt Jiro's skitser op så alle kunne se dem, „disse vidner om originalitet. De er ikke bare kopier af mine fyrretræer." Han vendte sig om mod Jiro. „Kom op på mit atelier efter skoletid i morgen — dine skitser vinder!"

Jiro's øjne blev store af glæde. „Arigato!", sagde han, idet han bukkede for Yamato. Så lo han højt. Han kunne næppe vente med at komme hjem — at give Kata et stort knus og tegne katte for hende — i hundredevis af katte — allesammen lykkelige!

Spøgelseslys i Antarktis

AF ALMA C. DENNY

Hvis nogen fortalte dig, at der var et sted på jorden, hvor en mands næse undertiden gløder med et spøgelsesagtigt skær, tvivler jeg på, at du ville tro ham. Alligevel er det virkeligt sandt.

Nede i Sydpolaregnene sker det på dage hvor vinden blæser med sne, at luften oplades med elektricitet, og så kan fremspringende punkter gløde med et spøgelsesagtigt blåt lys. Disse genstande kan være en mands næse, et radiotårn eller en anden fremspringende genstand.

Søfolk har kendt til dette sælsomme lys i århundreder. De kalder det for „Sct. Elmos ild."

AF SOLVEIG PAULSON RUSSELL

Småstenvenderen

Fine og Ynde var ganske almindelige alfer, der boede syd for det ensidede vilde æbletræ.

De havde klare, vagtsomme øjne og lagde mærke til alt. Det var derfor de så, at der var noget forandret ved træet, da de kom hen til det en kold dag.

„Træet bøjer sig, som om det forsøger at skjule noget ved foden af det. Lad os undersøge det", sagde Fine.

Lige før de nåede hen til træet, standsede de forbavset. For dér sad en anden alf i meget dårligt humør med en fortrædelig mine. Han var ældre end dem og så meget sur ud.

„Vi vidste ikke, at der boede nogen her", sagde Fine høfligt.

„Hvad hedder du", spurgte Ynde.

Alfen så skulende op. „Det kommer ikke dig ved", sagde han uhøfligt", men jeg vil alligevel sige dig det. Mit navn er Pimberly Pum, og jeg er en af småstenvender-alferne. Min stamme vandrer efter årstiderne,

men da de tog afsted sidste efterår, sagde de, at jeg skulle blive her. Jeg træffer dem igen til sommer."

„Småstenvenderne? Dem har jeg aldrig hørt om", sagde Ynde.

Den ældre alf gloede. „Aldrig hørt om småstenvenderne! Så ved du ikke ret meget. Småstenvenderne tilbringer det meste af tiden med at vende småsten for at søge efter bregnefrø. Bregnefrø giver en god grød, og det spiser vi en masse af. Min stamme efterlod mig her, fordi de sagde, at jeg var alt for gnaven og uvenlig, og de mente, at hvis jeg levede alene en vinter, ville jeg forbedre mig. Men det vil jeg ikke, jeg er sådan, og jeg vil ikke forandre mig." Pimberly skulede så voldsomt, så hans øjne blev til smalle sprækker.

„Måske kunne vi hjælpe dig at blive mere venlig", foreslog Fine. „Hvis du blot ville smile en lille smule hver dag, ville du opdage, at det er ganske let."

„Ja, men jeg vil ikke. Jeg ønsker ikke at smile, og gå så med jer."

„Hvis du skifter mening, kunne vi lide at være venner med dig", sagde Ynde, og så gik hun og Fine og efterlod Pimberly Pum, der skulede uden grund.

Den næste dag vendte de tilbage til stedet, hvor de kunne se ned på træet og pladsen omkring det. De så Pimberly Pum samle småsten, vende dem om og omhyggeligt søge efter bregnefrø.

„Jeg er så ked af at tænke på ham, alene og så ulykkelig", sagde Fine.

„Selv om han tror, han ønsker at være sådan", tilføjede Ynde. „Måske vi alligevel kunne finde ud af at hjælpe ham på en eller anden måde."

Fine lukkede øjnene og vrikkede med sine spidse ører. „Det skal være noget, der har med småsten at gøre", sagde han. „For det er alt, hvad han synes at bryde sig om. Kunne han blot lære at smile, smil smitter —." Fine holdt inde. „Jeg har det! Du husker sikkert at bruge dine farveblyanter, Ynde?"

Ynde nikkede med hovedet og satte sig ned for at lytte til Fines plan.

Den næste morgen, meget tidligt, listede Fine og Ynde ud til træet. De lyttede til den snorken, der kom fra

hullet ved rødderne af træet, så de var sikre på, at Pimberly sov. Så gik de forsigtigt hen til stedet, hvor den vrantne alf samlede sten op.

Fra deres lommer tog de farveblyanter og tegnede runde, smilende ansigter på nogle af de glatte småsten. De vendte dem, så ansigterne kom nedad. Derefter skjulte de sig i nogle buske i nærheden.

Nogen tid efter kom Pimberly Pum frem og gik brummende omkring mellem småstenene. Ynde og Fine iagttog ham spændt, da han samlede den første sten op og vendte den rundt. De betragtede ham, da han gloede på stenen og kastede den bort. Han gjorde det samme med de andre smilende sten, han fandt.

Fine sukkede. „Jeg tror ikke, det var nogen god idé."

„Det kunne blive det. Vi må ikke give op. Vi vil fortsætte, til han bliver nødt til at smile", sagde Ynde.

Så hver eneste dag tegnede de to alfer smil på stenene. Undertiden skrev de ord på dem — „Ha, Hallo, o. s.v." Men hver dag kastede Pimberly dem væk.

Men så sagde Ynde: „Jeg tror, at Pimberly begynder at more sig over denne leg. Han har nu travlt med at finde småstenene."

Næste dag tegnede Fine ansigtet af en grinende krokodille. Da Pimberly så den, løftede han det ene øjenbryn og trak en lille smule på den ene mundvig. Ynde næsten hvinede.

Efter den tid tegnede Fine og Ynde alle slags sjove ansigter. Og lidt efter lidt så de, at Pimberlys mørke miner ikke var så dystre mere.

En dag tegnede Fine et skrækkeligt ansigt med en rædsom rynket pande og skrev Yndes navn nedenunder. Ynde tegnede et af Fine med sammenknebne bryn, som Pimberlys ofte var. Derpå tegnede de i fællesskab et billede af Pimberlys ansigt med smilende øjne og et grin, der nåede fra det ene øre til det andet. De anbragte disse sten med ansigterne opad i en række uden for Pimberlys hjem.

Da Pimberly kom ud, så han de tre ansigter. Han var lige ved at sparke til den første af Ynde, men bukkede sig så ned og samlede stenen op. Et svagt smil begyndte at vise sig hos Pimberly. Han samlede den anden sten op af Fine, og smilet blev bredere. Men da han så sit eget ansigt, så han alvorligt på det. Han drejede stenen på alle leder og kanter. Og så lo han hjerteligt.

Næste morgen da han kom ud, var der en stor flad sten uden for hans dør. På den var der et omrids af et hjerte med et stykke papir limet fast, hvorpå der stod:

„Kom hjem til os i morgen til selskab klokken tre, vi vil komme og hente dig."

Dine venner Fine og Ynde.

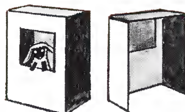
Ynde og Fine troede ikke, at Pimberly ville komme, men da de nåede træet, ventede han på dem. Han skulede, men han sagde: „Ja, jeg har bestemt mig til at gå med jer, fordi I har plaget mig sådan. Jeg kunne lide det billede, I tegnede, hvor jeg smilede. Måske kan jeg lære at være rar og glad, men jeg er ikke sikker på det." Fine og Ynde lo, da Pimberly Pum smilede skeptisk til dem.

„Vi ved, at du kan", sagde de. „Du vil blive den mest gemytlige småstenvender i hele din stamme, det kan du være sikker på." ○

Morskab med en papkasse

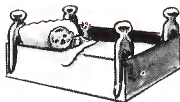
AF E. LaVERNE SHEPPARD

Dukketeater

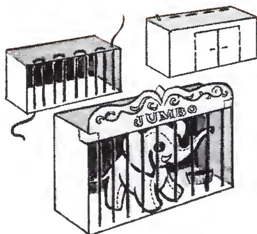

Har du set det sidste nye stykke på dukketeatret? Var det ikke meget bedre at opføre vort eget stykke i baghaven. Klip et firkantet hul i bunden af kassen, klip så den ene ende ud. Få så fat i dine dukker, for du har nu en fin scene til dem.

Dukkeseng

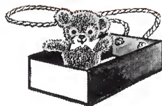
Er din dukke søvnig? Her er en pæn seng til hende. Tag en lille æske, vend den med bunden nedad, tag så fire tøjklemmer og sæt en i hvert hjørne. Anbring en lille pude i æsken. Og så kan dukke Lise komme i seng og få sig en god lang lur.

Dyrebur

Tag låget af en æske i passende størrelse. Prik huller i ydersiden af æsken nær ved kanten. Træk et langt snørebånd eller et stykke garn gennem hullerne for at lave tremmerne til buret. Hvis du ønsker at lave et fantasifuldt cirkusbur, klip så en strimmel kulørt papir eller karton i burets længde og dekorèr den med maling eller farveblyanter. Sæt det fast øverst på kassen. Klip ud til en dør på bagsiden af kassen stort nok til at få dine dyr ind.

Legetøjsslæde

Lad os give vore dukker og bamser en slædetur. Tag en lille kasse, stik to huller i den. Tag så et stykke snor og træk igennem hullerne og bind en knude. Sæt så bamse og din dukke op og giv dem en tur.

mig om at gå efter en lang dags arbejde. Men jeg vidste hvis jeg afslog det, ville han gå selv". „Selvfølgelig går jeg, fader", sagde jeg hjertelig, idet jeg gav min le til en af mændene. „Tak Jim", sagde min fader. „Jeg ville til at gå selv, men af en eller anden grund føler jeg mig ikke særlig stærk i dag".

„Han gik sammen med mig til den vej som drejer af til byen, og da han forlod mig, lagde han sin hånd på min arm og sagde igen, „Tak, min søn, du har altid været en god dreng mod mig, Jim."

„Jeg skyndte mig til byen og tilbage igen. Da jeg nærmede mig huset, så jeg, at der var hændt noget usædvanligt. Alle gårdens folk var forsamlede omkring døren i stedet for at udføre deres arbejde. Da jeg kom nærmere, vendte en af mændene sig om mod mig med tårerne løbende ned ad kinderne. „Din fader", sagde han, „er død. Han faldt om just, da han nåede huset. Hans sidste ord drejede sig om dig!"

„Jeg er en gammel mand nu, men jeg har takket Gud atter og atter i alle de år, der er gået siden den time, for disse min faders sidste ord — 'Du har altid været en god dreng mod mig!'"

At have respekt for jeres forældre er det første skridt mod ædelhed.

RESPEKT FOR ANDRE:

Respekt er en holdning, som ofte giver sig udtryk i hvad man kalder „almindelig høflighed". Det er en tragedie i vore dage at finde, at „almindelig høflighed" ikke er så almindelig, som den skulle være. Denne form for respekt og hensyn er så væsentlig og så grundlæggende.

„Alle døre er åbne for høflighed", sagde Thomas Fuller. Og som Tennyson bemærkede: „Jo større mand, jo større høflighed."

Høflighed er en form for respekt, som er en nødvendig del af en sand mand eller en sand kvinde. Den genspejler selvtillid og selvagtelse. Med hensyn hertil sagde E. S. Martin: „Selvrespekt er grundlaget for gode manerer. De er udtryk for disciplin, for velvilje, for respekt for andre folks rettigheder og velvære og følelser."

Det er godt, unge mennesker, at vi undersøger os selv og passer på, at vi i alle handlinger er høflige og hensynsfulde — med den respekt, som kommer indefra.

„Intet", sagde Cicero, „er mere klædeligt for en stor mand end høflighed."

RESPEKT FOR LOVEN:

Respekt for loven og den civile autoritet er en grundlæggende læresætning i vores tro. Profeten Joseph Smith erklærede, at „vi tror, at vi skal være konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersoner underdanige, og adlyde, ære og holde lovene." Dette er et område, som bliver spottet og latterliggjort af nogle i vores samfund i dag.

RESPEKT FOR GUDDOMMELIG AUTORITET:

Apostlen Paulus måtte belæres om respekt for autoritet, før han blev kaldet til præstegerningen. Apostlenes Gerninger fortæller om Saulus' hævngerrige tog til Damaskus, som blev afbrudt, da Herrens stemme råbte til ham: „Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig?"
Han sagde: „Hvem er du, Herre?"
Han Svarede: „Jeg er Jesus, som du forfølger.
Men stå op og gå ind i byen, så skal det blive sagt dig, hvad du bør gøre." (Ap.G. 9:4-6)

Nuvel, Herren kunne have fortalt Saulus i nogle få ord, hvad han skulle gøre, men Herren forstod Saulus' natur, og han vidste, at Saulus ville have vanskelighed ved at anerkende og respektere de kirkelige lederes autoritet, hvilket senere eksempler beviste. For derfor at indprente Saulus den vitale betydning af at respektere Kirkens autoritet, sendte Herren den lærde Saulus til Ananias, den ydmyge præsiderende embedsmand i Kirken i Damaskus, netop den mand, Saulus var på vej for at arrestere, angående instruktioner vedrørende Jesu Kristi Evangelium.

Respekt for autoritet er grundlæggende i vores lære. I „Lære og Pagter" understreger Herren dette punkt, hvor han erklærer:
„Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg
undskylder mig ikke, og selv om himlen og jorden
forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå
i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine
tjeneres, thi det er det samme."
(L & P 1:38)

Det er en stor velsignelse for jer, I unge mænd med Det aronske Præstedømme og for jer, I unge piger, hvis I vil holde fast ved, hvad denne erklæring fra Herren indebærer. Giv agt på Profeten, på jeres stavspræsident, og på jeres biskop, respekter deres autoritet og følg deres råd.

Respekt er, som vi har sagt, grundlæggende. Alt for ofte foretrækker unge mennesker i vores nuværende samfund, usikre som de er i deres falske modenhed, respektløshed. De tror den vil afstive deres egen opfattelse af sig selv. De fatter næppe, at ved at opføre sig sådan „forråder de deres egen ret til udmærkelse".

Må vi slutte med at omskrive en udtalelse af Præsident McKay: „Små mænd kan have succes, men uden (respekt) kan de aldrig blive store."

Før og efter

AF FLORENCE S. JACOBSEN
Præsidentinde for GUF's Generalhovedbestyrelse

Hvem var Brigham Young, før han mødte profeten Joseph Smith? Han var far til to små piger, læste i Biblen, var en hårdt arbejdende glarmester, maler, snedker, tømrer, og et nyt medlem i Kirken. Da mødte han profeten Joseph Smith, som bogstavelig talt inspirerede ham til at blive en af sit århundredes største missionærer, kolonisator, forretningsmand, og religiøse leder.

John Taylor var en lidet kendt methodistpræst, før han mødte profeten Joseph Smith, som inspirerede ham til at blive en uforlignelig missionær, en stor forfatter, og en banebrydende forretningsmand. John Taylor blev også præsident for Kirken. Hvem var Orson Pratt, før han mødte den samme store profet? Han var en dreng på nitten år, der kun havde gået lidt i skole og som havde vandret hjemløs omkring i ni år. Han havde taget et hvilket som helst arbejde, han kunne få fat i, for at få noget at spise og for at få tøj på kroppen. Senere udførte han enogtyve missioner, krydsede Atlanterhavet seksten gange, prædikede, skrev, og omvendte tusinder. Han skrev religiøse og videnskabelige afhandlinger, underviste i matematik og filosofi, oprettede skoler, og byggede pionersamfund.

Hvem var Orson Hyde i november 1831? Han var seksogtyve år gammel, en lille lagerarbejder i en landsby, som blev inspireret og styrket af profeten Joseph Smith og det budskab han bragte, til at blive en stor missionær, som i 1841, uden penge, uden officiel kaldelse og uden politisk bistand, sammenkaldte de jødiske religiøse ledere fra hele verden, og holdt en prædiken på Oliebjerget i Jerusalem, hvori han udpegede Palæstina til jødernes samlingssted.

Disse mænd er nogle af de største navne, som Kirken og verden kender. For hver eneste af dem, er der tusinder, som ikke er prominente i Kirken, i borgerlige eller verdslige kald, men som på deres egen individuelle måde har opnået en vis betydning.

Hvem var Carol Anderson, før hun kom ind i Gleaner-klassen i GUF? Læreren var reklamechef i et stormagasin. Den amerikanske krise i trediverne ramte Carols familie med stor kraft. Der var ingen ekstra penge til uddannelse eller endda til kørepenge til et kollegium eller universitet. Gleaner-lederen løste problemet ved at sige: „Hvis du vil gøre mit hus rent hver lørdag, vil jeg lære dig reklamens grundlæggende teknik."

Carol gjorde arbejdet. Gleaner-lederens løfte blev holdt. Carol klatrede trin for trin op ad stigen til en fremskudt stilling inden for reklamebranchen, fra kopist til reklameleder, alt sammen fordi en Gleaner-leder tog sig af hende.

Hvem var tolvårige Bill Andrus, før han mødte sin spejderleder? Bill var en genert, tilbageholdende, uimodtagelig dreng. Hvad bliver Bill nu da han er blevet GUF-dreng?

Hvem var fjortenårige Sally James, før hun traf sin MIA-MAID lærer? Sally var ubehagelig aggressiv, uvenlig, kejtet og ulykkelig. Hvad bliver Sally nu da hun er blevet GUF-pige?

Hvem var Jane Crowley, før hun kom i GUF? Jane var en pige, der var fortabt i en verden af synd. De selskaber hun blev inviteret til bød på umoralskhed, drukkenskab, narkotika. En dag blev denne pige inviteret til GUF. Hendes første tanke var „Jeg kender til umoralskhed, drukkenskab, narkotika, men hvad ellers kender jeg til?“ Hun tog imod invitationen. Den aften gik hun på det aftalte tidspunkt arm i arm med en ny ven ind i en klart oplyst festsal i en SDH-bygning, for at begynde et nyt liv.

Jane sang åbningssangen og tænkte: „Hvor blev den sunget pietetsfyldt, så sødt.“ Hun bøjede hovedet da der blev holdt bøn, og føjede nogle få ord til i taknemmelighed over dette øjebliks skønhed, som om hun syntes alene med sin Himmelske Fader. Menigheden rejste sig og med overbevisning i stemmerne gentog de ordene fra I Nephi 3:7 fra Mormons Bog: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem."

Bagefter var der rytmemusik og yndefuld dans. Mange pæne unge mænd bød Jane op til dans. Luften var frisk og lysene kastede et varmt skær over det hele. Hendes partnere var passende klædte og var meget charmerende og sympatiske i deres opførsel. „Jeg troede ikke der fandtes så dejligt et sted på hele jorden“, sagde Jane.

GUF blev Janes introduktion til en ny verden. Det var her hendes vidnesbyrd tog sin begyndelse. Det voksede og blev større. Efter mange aftener i GUF og efter mange møder senere hen med missionærerne, efter mange timer i bøn og faste, blev Jane døbt. Hun fandt sin evige livsledsager i GUF. De blev gift i templet. I dag har de fire dejlige børn, der går fremad i den evangeliske plan. Hvor ville Jane have været, hvis hun ikke havde mødt GUF?

Hvad havde Joseph Smith, som kunne bevæge Kirkens store mænd? Hvad har GUF som kan forandre de unges liv til det bedre i dag? Svaret er „Jesu Kristi Evangelium“. Det er det grundlæggende for inspiration. Det giver unge mænd og unge kvinder energi, entusiasme, forsikring om at en retfærdig Fader i himlen vil velsigne dem med succes i det jordiske arbejde de er kaldet til at udføre. GUF forandrer livet til det bedre.

Hver eneste dreng og hver eneste pige har en guddommelig mulighed. Det er GUFs hensigt, at hver deng og pige skal lære den evangeliske plan, få glæde og lykke ved at efterleve den, ved at forberede evigt ægteskab, opdrage børn til at elske Herren og modtage de glæder og velsignelser, som dette liv gemmer til dem.

Lykkelig den, der har opnået visdom, den, der vinder sig indsigt; thi den er bedre at købe end sølv, bedre at vinde end guld; den er mere værd end perler, ingen klenodier opvejer den; en række af dage er i dens højre, i dens venstre rigdom og ære; dens veje er liflige veje, og alle dens stier er lykke; den er livets træ for dem, der griber den, lykkelig den, som holder den fast!

Ordsprogenes Bog

Fra Missionens

Præsidentskab

DON L. CHRISTENSEN

Studér den hellige skrift, for i den findes det evige liv

Når man studerer den hellige skrift og bevæges af Ånden, er der to grundlæggende ting, som gennemtrænger menneskets sjæl. Det første er følelsen af varme og kærlighed over for de store missionær-profeter i gamle dage, for de var i sandhed virkelige missionærer, og med denne følelse opstår det spørgsmål i ens sind: er i dag så forskellig fra gamle dage, er himlen lukket tæt til for os? Det samme spørgsmål blev stillet i vor søndagsskoleklasse for et par uger siden.

Når man standser op for at gennemtænke denne tanke, bliver ens sind vendt mod personlige oplevelser af himmelske tilkendegivelser, og vi er berettiget til åndelige oplevelser, hvis vi lever for dem. Da jeg tænkte på mine første missionærerfaringer, kom jeg til at tænke på en ensom landevej, som min kammerat og jeg cyklede ad syd for Aarhus. Et sted hvor vejen delte sig, spurgte jeg ham: „Hvilken vej mener du vil være den bedste?" „Det er mig lige meget." „Så lad os prøve vejen til venstre", bemærkede jeg. Vi cyklede et par kilometer, og da vi nåede en bakketop, lå havet foran os.

„Jeg er ked af den inspiration jeg fik, ældste Carlsen", husker jeg at jeg sagde. Vi vendte om, kede af at have spildt tiden til ingen nytte, men i det samme fik vi øje på et stråtækt tag. „Der er det!" udbrød jeg, „det er det hjem Herren sendte os ud for at finde."

Vi cyklede hurtigt ind i den lille skov. „Lad os bede", sagde vi, og vi bad. Efter bønnen cyklede vi de sidste par hundrede meter hen til det 200 år gamle hus. Den første der mødte os var en stor politihund og så to børn med glade smil på deres ansigter, og rundt om hjørnet af huset kom derefter husmoderen med pibe i munden. „Vi er to mormonmissionærer med et særligt budskab til jer, må vi komme ind?" Efter en kort stund sagde damen: „Det er sandelig noget, som vil interessere min mand, kan I komme igen senere?" „Om vi kan! Sig os bare hvornår, vi skal ikke lade vente på os."

To dage senere vendte vi tilbage til den aftalte tid og blev mødt med et „Værs'go, kom indenfor!" fra manden. Fra kl. 18 til kl. 22.30 var vi der, og vi følte den himmelske påvirkning, som kun kommer fra Guds Ånd. Til sidst sagde manden: „Vi kan ikke blive døbt i denne uge, på grund af min hustrus familie, men jeg ved, at jeres budskab er sandt."

Der var en vidunderlig ånd tilstede, og vi døbte senere hele familien. I dag har de ti børn, som er beseglet til dem i det hellige tempel i Canada.

En anden oplevelse bevidner for mig, at dette værk er inspireret af Gud. Da min kammerat og jeg en dag var færdig med vort missionærarbejde og gik tilbage til vore cykler for at køre hjem, fik ånden mig til at sige: „Ældste Sorensen, lad os lige arbejde med denne ene sidste karré." Trætte, men villige, ringede vi på den første dør, derefter på endnu en, og foran os stod en pæn ung mand. Efter at vi havde sagt hvem vi var og hvad vi ville, gennemtrængte vort budskab hans sjæl, og både han selv og missionærerne vidste at vi bragte et sandfærdigt budskab. Uger med frydefuld undervisning fulgte, men så en dag sagde manden: „Jeg beder jer ikke komme tilbage, jeg vil ikke høre mere." Som et tveægget sværd trængte disse ord gennem vort hjerte, men vi sagde farvel og gik, i den tro at det var slutningen på det hele. En travl tid fik os til at glemme manden, men efter et par måneders forløb fik vi et kort, hvori han bad os om at besøge ham. Da døren gik op, stod den

kommende sidste dages hellige foran os. Med tårer i øjnene sagde han: „Jeg ved, at jeres kirke er sand, jeg har vidst det siden første gang I kom, men modstand fra familien fik mig til at fornægte det. Jeg kan ikke længere stå imod. Jeg må fortælle det til alle mennesker. Jeg skal til et sølvbryllup på lørdag, må jeg få nogle traktater om Joseph Smith til at dele ud?" Aldrig havde vore cykler kørt så hurtigt. Den ærlige af hjertet havde underkastet sig åndens røst.

Missionspræsidenten forflyttede mig til Aarhus for at arbejde i distriktet, og en søndag, da jeg vendte tilbage fra Horsens, fik jeg at vide, at jeg skulle ringe til Randers. Ikke så snart havde manden taget telefonen, før han sagde: „Jeg vil gerne døbes." „Det er godt, jeg vil med glæde interviewe Dem." „Jeg skal med natbåden til København fra Aarhus, vil det passe at gøre det medens jeg er i Aarhus?"

Under interviewet spurgte jeg manden, om hans hustru var villig til at lade ham blive døbt. „Ærlig talt", sagde han, „rejste hun hen til sine brødre og sagde, at hun aldrig ville komme tilbage, hvis jeg blev døbt, men det gør ingen forskel, jeg skal døbes." „Kom og tal med mig, når De vender tilbage fra København, så håber jeg at være i stand til at sige, om De bør døbes eller ikke", sagde jeg.

Om aftenen opsendte jeg en brændende bøn, så jeg kunne få det svar jeg behøvede. I løbet af natten havde jeg en drøm, som førte mig til den sti som gik hen til mandens hus i Randers. Idet jeg kom omkring hjørnet, så jeg hans hustru stå i vinduet, hun pegede fingre ad mig og sagde: „Du kan ikke få ham, du kan ikke få ham, du kan ikke få ham!" Virkningen af drømmen fik mig til at vågne. Jeg lå forvirret og svag, men min bøn var blevet besvaret.

Da manden vendte tilbage fra København, bad jeg ham rejse hjem og se, om hans hustru var vendt tilbage. Det gjorde han, og da han opdagede at hun ikke var der, foreslog jeg, at dåben blev udsat. Ånden indvirkede på hans hustru, hun vendte tilbage, og hendes første ord var: „Er du blevet døbt?" „Nej", sagde han. „Nuvel, jeg føler, at du bør døbes", bemærkede hun. Medens den tidlige morgensol brød gennem en skyet himmel, blev manden døbt i havet. Havde vi handlet efter vor egen vilje, kunne det have været katastrofalt.

Tidligt om foråret i 1966 deltog jeg en morgen i en session for Præstedømmet i Salt Lake Templet, og vi kom til et værelse, som er noget særligt for mig, fordi man, hvis man ved det, i bladene på et af træerne synes at kunne se Profeten Joseph Smiths profil. Da jeg så på profilen denne bestemte morgen, kom en særlig følelse over mig, og jeg sagde til mig selv: „Jeg vil gå hvor du sender mig hen, kære Herre, og gøre hvad du ønsker jeg skal gøre." Kun to-tre timer efter at jeg var vendt tilbage til mit kontor ringede Præsident Hugh B. Brown og bad mig komme og tale med ham. Efter interviewet bad han mig bringe min hustru derhen næste fredag.

Efter en kort samtale med os begge sagde han: „I går blev der foreslået forskellige brødre i templet, og Ånden tilkendegav, at De skal tjene i Danmark som den nye missionspræsident." Vi blev aldrig spurgt om vi ville rejse, Herren sagde det blot.

Nej, mine kære søskende, der er ingen forskel på i dag, i går og i forfjor, det er os selv, som lukker himlen for os. Herren står rede til at åbenbare sin vilje, hvis vi vil leve for det.

Den anden forvandling, når Ånden bevæger os, er at vi vågner op og bliver klar over vor ufuldkomne tilstand. Kong Benjamin giver udtryk for dette på en smuk og enkel måde. „Thi se, kundskaben om Guds godhed har nu vakt jer til bevidsthed om jeres intethed . . .", og så kan vi tælles sammen med Ham.

Når vi studerer den hellige skrift med en bøn i vort hjerte, da og kun da vil vor forstand blive åbnet gennem den Helligånds påvirkning. Ja, vort hjerte vil forandre sig, og vi vil kun ønske alt det gode for vore medmennesker.

Sandhedens ord bliver glæde, som ikke kan sammenlignes med noget, og vi finder skønhed omkring os, når vi påvirkes til at gøre det gode. Hvis ikke, kommer det kødelige eller naturlige menneske frem, og Nephis ord kommer til at passe: „Og jeg sagde til dem, at jeg vidste, at jeg havde talt strengt imod de ugudelige i overensstemmelse med sandheden; og de retfærdige har jeg retfærdiggjort og bevidnet, at de skulle blive ophøjet på den yderste dag; men for de skyldige er sandheden hård, for den skærer dem i hjertet" (1 Nephi 16:2), og hvis vi ikke er villige til ydmygt at undertrykke vor stolthed og blive fyldt til overmål med Ånden, så vender det gamle tilbage, og i vore øjne mangler lederne visdom.

Jeg beder om enighed, kærlighed og venskab i den danske mission, så Herren vil vedblive at være forpligtet, og vi vil få velsignelserne fra himlen, for jeg bærer vidnesbyrd om, at den ikke er lukket for Guds børn. Det er ikke mennesket, som styrer denne kirke, eller nogen del af den, for den er Gud den Evige Faders værk, og Hans vilje er åbenbaret. Må vi være ydmyge nok til at kende og anerkende denne kendsgerning.

DÅB:

København:

Bent Robert Agerhorn Jørgensen, døbt af broder Tage Larsen, håndspålæggelse ved broder Ib Hansen.

1. januar 1968:

Poul Aasø, døbt af ældste Layne Van Orden, håndspålæggelse ved broder Jens Kristoffersen.

Annette Kathie Bohm, døbt af ældste Kim Lundeen, håndspålæggelse ved ældste Martin A. Hill.

6. januar 1968:

Inga Emma Carla Raffenberg, døbt af ældste Michael Terry, håndspålæggelse ved samme.

Nordsjælland Gren: 6. januar 1968:

Peter Hartmann Kiel, døbt af ældste Dale Hansen, håndspålæggelse ved broder Poul B. Andersen.

Grethe Ellekær Kiel, døbt af ældste Dale Hansen, håndspålæggelse ved broder Poul B. Andersen.

Esbjerg: 29. januar 1968:

Joan Kristine Stig, døbt af ældste Van Johnson, håndspålæggelse ved broder Verner Buur.

Nordsjælland Gren: 7. oktober 1967:

Annette Birk Jakobsen, døbt af broder Arne Jakobsen, håndspålæggelse ved samme.

Jens Hjarup Andersen, døbt af broder Poul Andersen, håndspålæggelse ved samme.

Herning: 16. december 1967:

Flemming A. Bundgård, døbt af ældste Terry Gylling, håndspålæggelse ved samme.

Odense: 6. januar 1968:

Charlotte T. Møller, døbt af broder Nils Andersen, håndspålæggelse ved broder Franz Knudsen.

20. januar:

Edvin Grinderslev, døbt af ældste Jim Telford, håndspålæggelse ved samme.

Lilli Grinderslev, døbt af ældste Terry Reed, håndspålæggelse ved ældste Paul Leishman.

Hanna Grinderslev, døbt af ældste Paul Leishman, håndspålæggelse ved samme.

Silkeborg: 6. januar:

Vagner Kristensen, døbt af broder Vagn Darre, håndspålæggelse ved samme.

Nancy Kristensen, døbt af broder Novi K. Sørensen, håndspålæggelse ved samme.

Linda Kristensen, døbt af broder Novi K. Sørensen, håndspålæggelse ved samme.

Niels Ib Kristensen, døbt af broder Vagn Darre, håndspålæggelse ved samme.

København: 3. februar:

Kim Lorry Nielsen, døbt af ældste Michael Terry, håndspålæggelse ved ældste James Woodward.

Lise Lotte Jensen, døbt af ældste James Woodward, håndspålæggelse ved ældste Michael Terry.

John Gregers Hansen, døbt af ældste Randell Michaelsen, håndspålæggelse ved ældste David J. Christensen.

10. februar:

Jørgen Bojesen, døbt af ældste Layne Van Orden, håndspålæggelse ved ældste Keith Christensen.

København Nordre Gren: 3. februar:

Tina Sandahl, døbt af broder Arne Sandahl, håndspålæggelse ved samme.

Anne Lise Sparre Nielsen, døbt af broder Regner Andersen, håndspålæggelse ved broder Arthur Sørensen.

Jens Bo Nøddegaard Andersen, døbt af broder Regner Andersen, håndspålæggelse ved broder Hans Billeskov Jansen.

Dagny Kirstine van der Wehle, døbt af ældste Alan Hall, håndspålæggelse ved ældste Steven Middlemas.

Randers: 24. februar:

Rita Margrethe Petersen, døbt af ældste Lee D. Packer, håndspålæggelse ved ældste Kent H. Sorensen.

9. marts: **Jan Steen Petersen,** døbt af ældste Kent H. Sorensen, håndspålæggelse ved ældste Paul Leishman.

John Bent Petersen, døbt af ældste Lee D. Packer, håndspålæggelse ved ældste Michael Nielsen.

Amager: 2. marts:

Ulla Karin Randi Jensen, døbt af ældste Thomas Harlow, håndspålæggelse ved samme.

Marna Tove Jensen, døbt af ældste Rodney G. Garner, håndspålæggelse ved ældste Stephen Harris.

16. marts: **Anne Sofie Paulsen,** døbt af broder Paul Paulsen, håndspålæggelse ved ældste Rodney Garner.

Esbjerg: 10. marts:

Lizzie Lundbæk, døbt af broder Jens Kr. Lundbæk, håndspålæggelse ved samme.

12. marts: **Elinor Møller Reinhardt,** døbt af ældste Daryl Sondrup, håndspålæggelse ved broder Arne Pedersen.

Rønne: 2. marts:

Hans-Jørgen Rønholdt Madsen, døbt af ældste Gary Milner, håndspålæggelse ved ældste Steve Rasmussen.

25. marts: **Sharon Elizabeth Basco,** døbt af ældste Steve Rasmussen, håndspålæggelse ved ældste Gary Milner.

Esbjerg: 23. marts:

Karl-Henrik Hansen, døbt af broder Aage Therkild Hansen, håndspålæggelse ved samme.

Jan Thorhauge, døbt af broder Hans Thorhauge, håndspålæggelse ved samme

Amager: 2. april:

Elly Lindholm, døbt af ældste Doyle Nielson, håndspålæggelse ved ældste Jens Ingemann Hansen.

Leif Angelo Thomsen, døbt af ældste Herbert Rex Abegglen, håndspålæggelse ved samme.

6. april: **Finn Larsen,** døbt af ældste Doyle Nielson, håndspålæggelse ved samme.

Nordsjælland Gren: 6. april:

Anne Iben Voss, døbt af brøder Kurt Wilhelm Voss, håndspålæggelse ved samme.

Aarhus: 18. april:

Marianne Henriette Nielsen, døbt af ældste Max Allred, håndspålæggelse ved ældste Arly Hess Pedersen.

Aalborg: 6, april:

Inge Nielsen, døbt af broder Johannes Klausen, håndspålæggelse ved samme.

Flemming Klitgaard, døbt af broder Konrad B. Klitgaard, håndspålæggelse ved broder Leif Klitgaard.

København Gren: 28. marts:

Ellen Emilie Olsen, døbt af ældste Larry Jacobs, håndspålæggelse ved samme.

Aarhus: 13. april:

Tonny Christensen Vistrup, dobt af ældste Merlin Jensen, håndspålæggelse ved ældste Alan Abel.

Odense: 6. april:

Britta Annette Liebmann Jensen, døbt af ældste Jim L. Telford, håndspålæggelse ved samme.

Bente Marie Kristine Clausen, døbt af ældste Dale C. Hansen, håndspålæggelse ved ældste Jim L. Telford.

20. april: **Nielsine Kristine Nielsen,** døbt af broder Gunnar G. Nielsen, håndspålæggelse ved ældste Richard Beal.

Dødsfald:

Randers:

Den 1. januar 1968 døde søster **Amanda Marie Christensen,** 93 år gammel. Æret være søster Christensens minde!

Aarhus:

Den 6. april døde broder **Hugo Buckhøj,** 63 år gammel. Æret være broder Buckhøjs minde!

Assens:

Den 8. april døde søster **Kirstine Jensen Hansen,** 82 år gammel. Æret være søster Hansens minde!

ORDINATIONER:

Viborg: 26. november 1967:

Leif Overvad Andersen, ordineret til diakon af broder Axel Overvad Andersen.

Nordsjælland Gren: 2. januar 1968:

Hans Hjarup Andersen, ordineret til lærer af broder Poul B. Andersen.

Frederikshavn: 7. januar 1968:

Harding Ingemann Larsen, ordineret til lærer af ældste Brent Sorensen.

Kristen Tobias Sethsen, ordineret til lærer af broder Johannes Klausen.

Kurt Holm Larsen, ordineret til præst af ældste Brent Sorensen.

21. januar:

Ejvin John Kristensen, ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Aarhus: 21. januar:

Evan Steenholdt Nielsen, ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Amager: 21. januar:

Knud Westphal Nielsen, ordineret til præst af broder Flemming Eliasen.

Horsens: 14. januar:

Gunnar Georg Nielsen, ordineret til lærer af ældste Niels Erik Valentiner.

28. januar:

Torben Jensen, ordineret til diakon af broder Kristian Pedersen.

Silkeborg: 4. februar:

Kurt Willemann, ordineret til diakon af ældste Richard Beal.

Esbjerg: 28. januar:

Freddy Meinertz, ordineret til lærer af broder Arne Pedersen.

Odense: 4. februar:

Torben Lindholm Jørgensen, ordineret til diakon af broder Jørgen Larsen.

København: 7. januar:

Anders Peter Jensen, ordineret til diakon af missionspræsident Don L. Christensen.

Gregers Hvidkjær Hansen, ordineret til diakon af broder Jens Kristoffersen.

21. januar:

Børge Jørgensen, ordineret til diakon af broder Niels Johansen.

4. februar:

Bent Robert Jørgensen, ordineret til diakon af missionspræsident Don L. Christensen.

11. februar:

Poul Aasø, ordineret til diakon af broder Jens Kristoffersen.

Skive: 4. februar:

Brian Erling Reuter ordineret til diakon af broder Svend Aage Reuter.

Horsens: 11. februar:

Gunnar Georg Nielsen ordineret til præst af broder Gudmund B. Madsen.

Rønne: 17. marts:

Hans-Jørgen Rønholdt Madsen ordineret til præst af ældste Gary Milner.

Jens-Oluf Lundgren ordineret til præst af åldste Steve Rasmussen.

Amager: 3. marts:

Ove Junne Jensen ordineret til diakon af broder Poul Petersen.

Frederikshavn: 13. marts:

Ingemann Larsen ordineret til præst af ældste Alva Jensen.

Silkeborg: 14. april:

Vagner Harald Uhrskov Kristensen ordineret til præst af broder Vagn Darre.

Kurt Willemann ordineret til lærer af ældste Paul Madsen.

København Nordre Gren: 4. februar:

Willi Bloch Johansen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

København Gren: 17. marts:

Kim Lorry Nielsen ordineret til diakon af broder Jens Kristoffersen.

24. marts: **Steen Erik Jørgensen** ordineret til præst af broder John L. Jørgensen.

Aalborg: 21. april:

Benny Uffe Christensen ordineret til lærer af broder Kaj Vinther Lauridsen.

Nordsjælland Gren: 28. januar:

Verner Olsen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

30. januar: **Arne Christensen** ordineret til diakon af broder Poul B. Andersen.

13. februar: **Peter Hartmann Kiel** ordineret til diakon af broder Poul B. Andersen.

27. februar: **Benny Christensen** ordineret til præst af broder Poul B. Andersen.

Randers: 18. februar:

Gert Egon Larsen ordineret til lærer af broder Kay Nøhr.

10. marts: **John Bent Petersen** ordineret til diakon af broder Orla Rode Nielsen.

Jan Steen Petersen ordineret til diakon af broder Orla Rode Nielsen.

Aalborg: 25. februar:

Vagn Nielsen ordineret til diakon af broder Hans Jørgen Schmidt.

København Nordre Gren: 21. januar:

Paul Jørgen Paulsen ordineret til lærer af broder Hans Billeskov Jansen.

Jørgen Ragn ordineret til lærer af broder Felix Holgersen.

Carl Andreas Nielsen ordineret til lærer af broder Gary Larsen.

4. februar: **Ole Aarenstrup** ordineret til lærer af broder Hans Billeskov Jansen.

25. februar: **Paul Jørgen Paulsen** ordineret til præst af broder Hans Billeskov Jansen.

København Gren: 3. marts:

Ken Jensen ordineret til lærer af missionspræsident Don L. Christensen.

Ole Petersen ordineret til lærer af broder Svend Aage Sønderby.

10. marts: **Craig Larry Christensen** ordineret til diakon af missionspræsident Don L. Christensen.

Steven Christensen ordineret til lærer af missionspræsident Don L. Christensen.

17. marts: **Kem Nielsen** ordineret til diakon af broder Jens Kristoffersen.

BRYLLUPPER:

Aalborg:

Den 30. december 1967 viedes broder **Frank Munk Johannesen** til søster **Tove Benny Ehrlich.** Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

København:

Den 20. december 1967 viedes broder **Viggo Grandt Nielsen** til søster **Inge Steen Larsen.** Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Esbjerg:

Den 31. januar 1968 viedes broder **Søren Buur** til søster **Joan Stig.** Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Amerika

Den 24. februar viedes i Salt Lake Templet tidligere missionær i den danske mission, **Henry Leo Isaksen,** Jr., til Mary Ann Money. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i København Nordre Gren

Den 27. april viedes i København søster **Johnna Sieling** og broder **Søren Edsberg,** Slagelse Gren. Om eftermiddagen var der reception i den nye kirke på Maglegaards allé, og derefter kørte det unge par til Schweiz, hvor de den 29. april blev viet for tid og evighed i templet. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Aalborg:

Den 24. februar viedes i Aalborg broder **Kjeld Poulsen** og søster **Grete Henny Røgilds.** Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Randers Gren

Den 23. marts viedes af sognefogeden i Dronningborg søster **Ellen Dahlin** og broder **John Olsson.** Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Dødsfald i Aarhus

Den 25. marts døde broder **Jes Severin Jensen,** Aarhus, 77 år gammel. Æret være broder Jensens minde!

Et Guds barn

I skriften findes der mange vers der er helliget eftersporingen af afstamning og forfædre. Især et af dem sporer Adams afstamning som et Guds barn. (Se Luk. 3:23-38)

Vi har allerede omtalt anetavlens plads og hvorledes den kan lede os, når vi skal spore vor afstamning fra forfædrene. Det skriftsted vi lige har henvist til gør det samme for vor fader Adam. Vi står nu over for at skulle finde forfædrenes familier og udføre de ordinanser i Herrens Hus for dem, som kan give dem de samme muligheder og privilegier, som vi nu nyder i Herrens Kirke.

Det redskab, som er blevet udviklet ned gennem årene til at hjælpe og vejlede os, når vi skal finde og samle navnene på vore familier, kaldes familieskemaet.

En blanket blev udarbejdet så tidligt som i 1924, og med nogle variationer er det hovedsageligt den samme som vi bruger i dag. Den tanke der lå bagved at anvende en blanket er, at familien er ophøjelsens enhed og at familielivet er Guds liv. Med en blanket kan vi meget hurtigt vise, om arbejdet er blevet gjort for noget medlem af familien, og om der er blevet udført beseglinger, som kan binde moderen til faderen og børnene til deres forældre. Det er beseglingsordinansen, som fører en familie sammen og forener dem for tid og al evighed. Efterhånden som arbejdet udvides og Herren velsigner os med mere lys og kundskab, når vi er beredt til at modtage det, kan familieskemaet uden tvivl forandres i sin anvendelse, eller kan måske til sin tid endog blive afskaffet på grund af bedre metoder til at identificere familier som en enhed. Vi må altid huske på, at det papir og blæk der bliver brugt ikke er afslutningen på et arbejde, men et redskab til at hidføre vor Himmelske Faders evige velsignelser. Det er Hans vilje at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket (Moses 1:39), og Han kan tilvejebringe det på hvilken måde Han bestemmer det. Præsident Brigham Young har udtalt, at opstandne væsener måske kan bringe os en liste over navne på mange af vore forfædre, hvis navne ikke findes nedskrevet, og kræve at arbejdet udføres for dem. (*Discourses of Brigham Young* 1961 ed. p. 409). Vi ser deraf, at dette ikke vil blive gjort ved hjælp af et familieskema, fordi åbenbaring vil have forrangen frem for det vi kan samle.

Hvis vi skal opnå en fylde af ophøjelse har Herren påpeget, at der kræves tre ordinanser: (1) Dåb, (2) Tempel-endowment, og (3) Beseglinger. Beseglinger består i, at en kvinde besegles til sin mand og børnene besegles til deres forældre.

Måske er et af de første skridt man skal tage, når man skal bruge familieskemaet, at skrive et for sin egen personlige familie. I de fleste tilfælde skulle det ikke være vanskeligt for en mand at skrive sit navn med alle de tilhørende kendsgerninger, der kræves på skemaet, derefter sin hustrus og derefter hver af børnenes. De vil lægge mærke til, efterhånden som De fortsætter med brugen af familieskemaet, at familieenheden begynder at antage nye dimensioner. De begynder snart at blive klar over, at når Deres skema ser komplet og nøjagtigt ud, bør De også have et lignende skema for Deres forældre sammen med Deres søskende som børn. Dette gælder også for Deres hustru eller Deres mand, alt efter omstændighederne. På denne måde begynder en optegnelse, som indeholder den komplette familieenhed af alle vore forfædre, at udfolde sig for os. Dette hjælper os til på rette måde at identificere ikke alene vore bedstefædre og bedstemødre, men også deres børn. Vi kan ved blot at kaste et blik på det, se hvor vi bør koncentrere vore bestræbelser, så optegnelserne kan blive ikke blot nøjagtige, men også fuldstændige.

Vær omhyggelig, når De udfylder Deres familieskema. Sørg for, at oplysningerne De skriver, er korrekte. Efterforsk de originale kilder hvor det er muligt. Sørg for at efterprøve familiehistorierne: det vil sige kontrollere dem så De føler Dem sikker på, at historien er korrekt før De nedskriver den på Deres officielle familieskema.

En rubrik, som De vil finde temmelig nyttig under arbejdet, er rubrikken forneden på skemaet under navnet „Oplysningskilder". Her skal

De skrive hvor De har fundet oplysningerne på skemaet. Dette vil vise sig at være uvurderligt for Dem ved eventuelle fremtidige efterforskninger De ønsker at udføre. De vil vide, hvor De har set, og hvad De opnåede ved den bestemte eftersøgning. Brug bagsiden af skemaet, hvis der ikke er tilstrækkelig plads på forsiden. Det er Deres optegnelse, og i årenes løb, når De fortsætter Deres arbejde, vil De opdage, at oplysningskilder er absolut nødvendige til de oplysninger der behøves på skemaet, men at vedblive at efterforske kilder, som De tidligere har søgt i, vil være spild af tid og arbejde. Derfor er det nødvendigt at bruge den dertil bestemte rubrik „Oplysningskilder".

Som en udfordring til at se, om vi kan gøre det, som vor Fader, gennem profeterne, har bedt os om at gøre, lad os da fastsætte en tid, hvor vi opfordrer vor familie til at afholde et „familiemøde" og udarbejder vort eget familieskema. Børnene kan hjælpe med ved at fortælle deres egen fødselsdag og fødested. Når De er færdig med skemaet, så lad børnene undersøge det for at vise dem, at de er Deres børn, og børn af vor Himmelske Fader, akkurat som alle andre menneskers børn er. Forklar dem, hvor vigtigt det er at have en optegnelse som er nedskrevet på Kirkens skemaer, så når Gud bliver Kongernes Konge og Herrernes Herre i denne verden, vil vi have en optegnelse der viser, at vi også er Guds sønner og døtre.

Efterhånden som antallet af familieskemaer vokser, står vi over for det problem: hvorledes skal vi opbevare så mange skemaer? Hvis De ønsker at opbevare alle de skemaer, som familien kan skaffe, er en af de letteste måder at lægge dem i alfabetisk orden efter ægtemandens efternavn. Dette er i virkeligheden en enkel og direkte måde til at finde en hvilken som helst optegnelse på den kortest mulige tid. Der er blevet udkastet så mange systemer, og nogle af dem er udkommet i bogform, men Kirken har aldrig anerkendt nogle af disse systemer og har heller aldrig specielt forsvaret et af sine egne.

For øjeblikket er familieskemaet det eneste skema, som kan indsendes til Genealogical Society til at udføre tempelarbejde efter. Det er ikke fordi andre optegnelser ikke er gode nok, men for ensartethedens skyld, når skemaerne modtages og undersøges af Skema-afdelingen i Genealogical Society. Dette vil måske også med tiden blive ændret, efterhånden som bedre metoder udfindes. I mellemtiden vil vi anvende den officielle formular for at optegnelserne kan være ensartede. De vil straks kunne se, at hvis det var tilladt at sende alle slags optegnelser ind, ville det ikke være muligt at opbevare dem eller behandle dem på grund af de mange forskellige former for optegnelser der så ville blive indsendt. Med hensyn til Deres egne optegnelser, som De opbevarer hjemme, kan De bruge en hvilken som helst måde De selv ønsker, når blot de er læselige og forståelige for dem, som måske en dag får fat i Deres optegnelser og skal læse og fortolke dem.

Endnu engang bærer vi vidnesbyrd for Dem om, at dette er Gud vor Evige Faders værk. Dette arbejde er det samme som profeterne i gamle dage så fremad imod i et syn og ønskede at de kunne nyde godt af det, men som Apostlen Paulus sagde: „Og skønt alle disse fik godt lov for deres tro, oplevede de ikke at se forjættelsen opfyldt. Thi Gud havde for vor skyld noget bedre for øje, så de ikke skulle nå til fuldendelsen, uden at vi var med." (Hebr. 11:39-40)

UDFØRTE TEMPELORDINANSER I TEMPLET I SCHWEIZ I ÅRET 1967:

a) **Endowments: Missioner:**	Mænd	Kvinder	Ialt	Ialt (1966)
Østrigske	520	759	1279	1146
Centraltyske	402	640	1042	901
Danske	538	729	1267	1032
Finske	123	310	433	420
Fransk-belgiske	254	371	625	317
Franske	59	150	209	322
Fransk-østlige	283	401	684	420
Hollandske	249	295	544	277
Nordtyske	400	781	1181	752
Sydtyske	886	1123	2009	1530
Svenske	615	691	1306	1278
Schweiziske	1131	1215	2346	2371
Vesttyske (herunder soldater)	1219	1418	2637	2579
Stave:				
Berlin	303	638	941	846
Hamburg	478	492	970	666
Holland	308	318	626	389
Stuttgart	326	694	1020	1152
Schweiz	749	874	1623	1898
Andre	290	306	596	459
	9133	12205	21338	18738
b) **Dåb**	7036	10988	18024	18075
c) **Ordinationer**	8888		8888	7148
d) **Besegling af ægtepar:**				
levende			199	210
stedfortrædende			6763	6166
e) **Børn beseglet til forældre:**				
levende			368	434
stedfortrædende			25809	23815
Ialt ordinanser			81389	74586

„Far og datter"-fest i Primary i København Gren

Pigerne i Primary i København Gren havde et stykke tid været ivrigt optaget af forberedelser til at kunne invitere deres fædre til en fornøjelig fest og udnævne dem til „riddere" for en aften.

Denne fest blev afholdt den 18. marts.

Vi samledes i „Riddersalen", hvor vi begyndte aftenen med en navneleg. Derefter blev der serveret landgangsbroer og dessert.

En af pigerne holdt en lille tale til fædrene, og en far bragte en hyldest til pigerne.

Vor danseleder spillede op til familiedans og ballondans, og alle morede sig dejligt.

Aftenen sluttede med en sang, hvor piger og fædre takkede hinanden for en dejlig aften.

Jeg tror vi alle gik hjem med en følelse af glæde og taknemmelighed over den anledning vi havde haft til at more os og glæde os med hinanden.

Aase Madsen

Ny assistent til missionspræsidenten

Den 7. marts er ældste **Richard Smith Beal** blevet kaldet som assistent til missionspræsidenten.

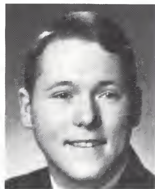
Ældste Beal er født den 27. november 1945 som søn af dr. og Mrs. George Max Beal, College Park, Maryland, og ankom til Danmark den 15. februar 1966.

Han har arbejdet i Gentofte, Grenaa, Aalborg, Randers, Charlottenlund, Horsens og Silkeborg, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Beal i det kald, der nu er pålagt ham.

Som svar på flere forespørgsler meddeler vi hermed, at prisen for ophold ved Ungdoms-konferencen i Hamburg, som er planlagt til 27. juli — 1. august, vil blive 80 D-Mark, alt inclusive.

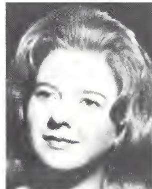
Missionærankomster: Følgende missionærer er ankommet til den danske mission:

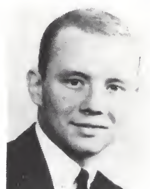
16. januar:
Elvin Jensen Thomsen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Søborg.

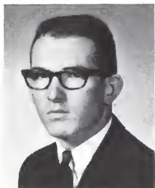
Russell La Mar Sorensen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

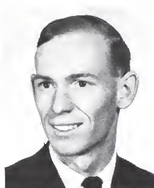
Janett Lucille Smith fra Vallejo, Californien, beskikket til at arbejde i Randers.

Kirsten Overgaard fra Nordsjælland Gren, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

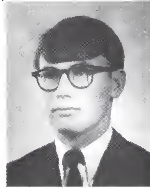
27. februar:
Bruce Ray Utley fra Richfield, Utah, beskikket til arbejde i Silkeborg.

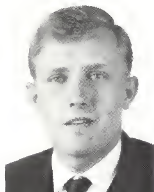
28. februar:
Merlin Garth Jensen fra Barnwell, Alberta, Canada, beskikket til at arbejde i Aarhus.

5. marts:
Richard B. Sorenson fra Twin Falls, Idaho, beskikket til at arbejde i Kolding.

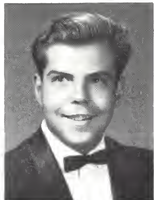

12. marts:
Ross Wight Andersen fra Trenton, Utah, beskikket til at arbejde i Brønshøj.

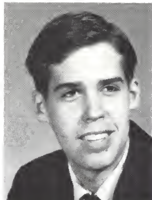

Ivan Ephraim Jensen fra Seattle, Washington, beskikket til at arbejde i Hellerup.

26. marts:

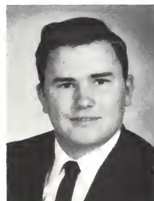
J. Douglas Wood fra Spanish Fork, Utah, beskikket til at arbejde i Valby.

Joseph Rodney Christensen fra Kaysville, Utah, beskikket til at arbejde i Valby.

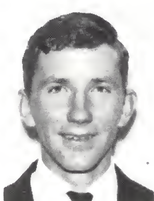

Brian Ward Heap fra St. Johns, Arizona, beskikket til at arbejde i Søborg.

Gordon Wayne Sorensen fra Richfield, Utah, beskikket til at arbejde i Silkeborg.

2. april:

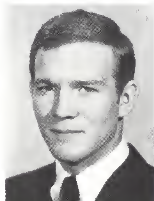

Ardean Roy Anderson fra Mayfield, Utah, beskikket til at arbejde i Helsingør.

George Randall Sorensen fra Rancho Cordova, California, beskikket til at arbejde i Rødovre.

16. april:

Mark Dyron Thompson fra Idaho Falls, Idaho, beskikket til at arbejde i Ballerup.

Arthur Bruce Christensen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Charlottenlund.

Velsignelser:

Fredericia: 3. marts:

John Madsens og Jette Rita Rasmussen Madsens datter, **Joan Ellen Madsen,** velsignet af ældste James LeRoy Pedersen.

København Nordre Gren: 3. marts:

Paul Jørgen Paulsens og Birthe Stenholm Paulsens søn, **Jesper Stenholm Paulsen,** velsignet af ældste Steven Middlemas.

København Gren: 3. marts:

Freddie Dennis Christensens og Ingegerd Benktsdotter Finsson Christensens søn, **Henrik Dennis Christensen,** velsignet af sin fader.

7. april: Johan Helge Benthins og Gerda Lund Benthins datter, **Julie Henriette Benthin,** velsignet af sin fader.

Odense: 7. april:

Eddie Edvardo Karnils og Ida Eilskov Svarrer Karnils datter, **Julie Eilskov Karnil,** velsignet af sin fader.

Missionærafløsninger

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

1. marts:

Randall O. Christensen fra Fillmore, Utah, efter sidst at have arbejdet i Randers.

Timothy Petersen Dye fra Midvale, Utah, efter sidst at have arbejdet i Næstved.

David Edward Nielsen fra Pasadena, California, efter sidst at have arbejdet i Søborg.

Daryl Dee Sondrup fra Ephraim, Utah, efter sidst at have arbejdet i Esbjerg.

Craig Andrew Petersen fra Littleton, Colorado, efter sidst at have arbejdet i Rødovre.

David Michael McQueen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

Everett Earl Erskine fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet som statistik-sekretær.

Joseph Stephen Woodbury fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsidenten.

Kenneth Merrill Reading fra Fremont, California, efter sidst at have arbejdet i Herning.

Peter Nyholm Svendsen fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet i Vejle.

Bryant Lemoine Larsen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

7. marts:

Lee Kent Mortensen fra Rexburg, Idaho, efter sidst at have arbejdet på Amager.

Terrell Layne Van Orten fra Pingree, Idaho, efter sidst at have arbejdet i København.

Richard Edward Spencer fra Drummond, Montana, efter sidst at have arbejdet som sekretær for missionspræsidenten.

15. marts:

Lee Doyle Packer fra Brigham City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Randers.

Skandinavisk sprogkoordinator-seminar i København med gæster siddende fra venstre: Dansk koordinator Evy Simonsen, norsk koordinator Bergliot Bjerkøe, svensk koordinator Ingegerd Hagström og hendes sekretær Betty Fjellstedt, sekretær til den skandinaviske koordinator-supervisor Ulla Madsen. Stående faktor Tom Asmussen, præsident John E. Carr (europæisk repræsentant for Det præsiderende Biskopråd), præsident Don L. Christensen (missionspræsident), sekretær til dansk koordinator Dorthe Christensen, præsident J. Thomas Fyans (Regional-repræsentant for De tolvs Råd og chef for oversættelses-organisationen), biskop Victor L. Brown (rådgiver i Det præsiderende Biskopråd og ansvarlig for oversættelsesarbejdet), finsk koordinator Ulla Wälimaa, biskop John H. Vandenberg (præsiderende biskop), finsk sekretær Silja Viinikka og Jørgen W. Schmidt, skandinavisk koordinator-supervisor.

▲ **I Distributions Centret i København:** Præsident Fyans, biskop Brown og biskop Vandenberg stiller spørgsmål til distributionsleder Jørgen W. Schmidt og faktor Tom Asmussen.

Den præsiderende Biskop på besøg i København

Ingen af Kirkens tidligere præsiderende biskopper har, så vidt vides, i deres embedsperiode besøgt Danmark. Det var derfor en enestående begivenhed, da biskop **John H. Vandenberg,** ledsaget af sin rådgiver, biskop **Victor L. Brown,** præsident **G. Thomas Fyans** (som er en af de nyligt udnævnte Regional-repræsentanter for De Tolv) og præsident **John E. Carr,** europæisk repræsentant for Det præsiderende Biskopråd, den 5. marts landede i Kastrup.

Årsagen til besøget var, at biskop Vandenberg, der var kaldet til at tale ved stavskonferencer i Holland og England, ønskede at inspicere Europas tre Distributionscentre, og træffe det der arbejdende personale. Herudover blev der tid til et hospitalsbesøg, en sightseeingtur med besøg blandt andet i Vor Frue Kirke og Grundtvigskirken — og deltagelse i et Nordisk Seminar for sprogkoordinatorerne i de nordiske lande og deres sekretærer, som afholdtes den 6. marts i kirken på Maglegaards allé.

Tidligt om morgenen den 7. marts gik turen videre til Liège, England og det fjerne Østen.

Improviseret møde i Distributions Centret. Ved biskop Vandenbergs besøg i Centret bad funktionærerne om lejlighed til at høre fra de besøgende brødre, og det indvilligede de i. Her ses den præsiderende biskop med hele to oversættere, Mary Kaiser og Inger Rasmussen. ▼

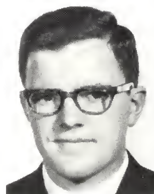
Inspektion af det fotografiske udstyr, tilsyneladende med godt resultat: Biskop Vandenberg og biskop Brown, faktor Tom Asmussen og distributionsleder Jørgen W Schmidt. ▼

Besøg på Maglegårds Allé: De fire besøgende brødre besøgte den nye kirkebygning i København. Her er de ved bagindgangen sammen med missionspræsident Don L. Christensen. Alle fotografier er taget af Axel Nøhr.

Ny statistiksekretær

Den 7. marts er ældste **Roy Lavern Blanch** blevet kaldet som statistiksekretær i den danske mission.

Ældste Blanch er født den 5. november 1946 som søn af James Donald Blanch og Georgia Elaine Blanch, Burley, Idaho, og ankom til Danmark den 18. januar 1966.

Han har arbejdet i Hellerup, Aabenraa, Herning, Taastrup og Aarhus, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Blanch i det kald, der nu er pålagt ham.

Fødselsdage:

Vi beder søskende undskylde at fødselsdagshilsenerne i de sidste måneder er kommet for sent i DEN DANSKE STJERNE, det skyldes dels pladsmangel og vanskeligheder ved den tekniske fremstilling af bladet i Frankfurt, dels den omstændighed at marts og juni nummeret har været specielle numre, som ikke har bragt noget lokalt stof. Vi vil i fremtiden forsøge at bringe fødselsdagshilsenerne nogle måneder forud.

Vi siger til lykke til følgende søskende:

Jacobine Marie Sørensen Christensen, Odense, 90 år den 28. marts.

Ane Johanne Søgaard Andersen, Odense, 70 år den 31. marts.

København Gren:

Markus Johannes Christensen, 75 år den 3. maj.

Linda Sofie Petersen, Grysgårdsvej 9, 65 år den 7. maj.

Silkeborg:

Jensine Kristine Daugaard Brink, 75 år den 8. maj.

Odense:

Anna Dorthea Damsted Nielsen, 75 år den 9. maj.

Dagmar Andrea Elisabeth Knudsen, 70 år den 14. maj.

Aalborg:

Mads Christian Mikkelsen, 85 år den 26. maj.

Inger Marie Hansen, Steenwinkelsvej 2, København, 85 år den 2. juni.

Else Christensen, Høje Gladsaxe 11, København Nordre Gren, 65 år den 8. juni.

Anne Christine Larsen, Aalborg, 90 år den 14. juni.

Carl G. Cresse, København, 75 år den 16. juni.

Dorthine Christine Nielsen, København, 65 år den 18. juni.

Ane Kirstine Lassen, Ibsvej 152, København Nordre Gren, 70 år den 20. juni.

Niels Anthon Jensen, Bornholm, 80 år den 22. juni.

Sørine Nielsen Kielstrup, Silkeborg, 70 år den 24. juni.

Meta Ingeborg Pedersen, København, 75 år den 28. juni.

Anny Nicoline Børgesen, Helsingør, 70 år den 4. juli.

Anna Johanne Sofie Nicolaisen, Hillerød, 65 år den 5. juli.

Else Louise Frederikke Petersen, København, 70 år den 6. juli.

Nathalie Madsen, Vejle, 65 år den 7. juli.

Anna Vohlert Nielsen, Aarhus, 80 år den 7. juni.

Emmy Edith Jønsson, København, 65 år den 9. juli.

Hans P. W. Hansen, Stærevej 33, København, 75 år den 10. juli.

Olga Dagny Kristine Thagaard Hansen, Svendborg, 70 år den 12. juli.

Carl Jensen, Strandmarksvej 33 B, København, 90 år den 13. juli.

Gerda Marie Valborg Rosenkilde Christensen, Aalborg, 60 år den 31. juli.

Kristine Pedersen, Skive, 70 år den 3. august.

Anna Margrethe Jacobsen, Odense, 80 år den 4. august.

Frida Bendtsen, Degnestavnen 19, København, 65 år den 8. august.

Hans Henry Carl Thestesen,

Anna Egenfeldt-Nielsen, Strandvej 112, København Nordre Gren, 60 år den 10. august.

Anna Thomsen, Brønderslev, 85 år den 15. august.

Inger Sørine Kjeldsen Christiansen, Esbjerg, 75 år den 17. august.

Sidsel Marie Andersen, Sauntesvej 19, København Nordre Gren, 75 år den 30. august.

DØDSFALD:

Aarhus:

Den 4. januar 1968 døde broder **Valdemar Andersen,** knap 66 år gammel. Æret være broder Andersens minde!

Den 14. januar døde søster **Elvira Mathilde Jørgensen Jonas,** knap 70 år gammel. Æret være søster Jonas' minde!

Den 4. februar døde søster **Eva Gertrud Vestergaard,** kun 17 år gammel. Æret være søster Vestergaards minde!

Slagelse:

Den 23. januar døde søster **Kirsten Marie Christensen,** 73 år gammel. Æret være søster Christensens minde!

VELSIGNELSER:

Amager: 4. februar:

Poul Petersens og Brigitte Edsberg Petersens søn, **Anders Stefan Bille Petersen,** velsignet af sin fader.

København: 4. februar.

Gregers Hvidkjær Hansen og Ceta Hvidkjær Hansens datter, **Nina Hvidkjær Hansen,** velsignet af broder Jens Kristoffersen.

København Nordre Gren: 1. januar:

John Carlsens og Dorrit Vibeke Ljungstrøm Carlsens søn, **Thomas Carlsen,** velsignet af broder Jørgen Ljungstrøm.

G.U.F.s Pigebelønninger for året 1966-67

Vi vil gerne ønske alle de unge piger hjertelig til lykke med de gode resultater og udtrykke vor anerkendelse af deres store arbejde i det gamle GUF-år.

En helt speciel lykønskning har vi til Liselotte Schou Jørgensen fra Amager Gren, som har modtaget sin Guld Gleaner nål. Kravene er store til denne høje udmærkelse. Men den er absolut velfortjent. Vi er taknemmelige for en pige som Liselotte, der gennemførte arbejdet, selv om hun i mellemtiden er blevet gift og har fået sit første barn, samtidig med at hun har passet sit udeerhverv.

KØBENHAVN DISTRIKT		
Nordre Gren:	Lone Toft	: Personlig belønning nr. 7 (7. års Medaillon)
	Evy Simonsen	: » » » 1
	Margit Ronnenberg	: » » » 1 og 1. års Bikube belønning
København Gren:	Ulla Birk	: » » » 1
	Marion Jørgensen	: » » » 2
	Marianne Hentzen	: » » » 5
	Marianne Christensen	: » » » 2
	Hanne Thorsteinson	: » » » 2
	Kate Lindhardt	: » » » 2 og 2. års Bikube belønning
	Edda Thorsteinson	: » » » 1 og 1. års Bikube belønning
Amager Gren:	Liselotte Schou Jørgensen	: Guld Gleaner Belønning
JYLLAND DISTRIKT		
Århus Gren:	Anette Nielsen	: Personlig belønning nr. 1
	Emmy Christensen	: » » » 2 og 2. års Mia Joy belønning
	Inger Marie Rusk	: » » » 1
	Hanne Lind Jensen	: » » » 4 og Jun. Laurate belønning
	Joan Pedersen	: » » » 1
	Judith Christensen	: » » » 2
Odense Gren:	Lillian Olesen	: » » » 4
	Ulla Madsen	: » » » 2
	Dorrit Sølbæk	: » » » 4
	Kirsten Sølbæk	: » » » 4
	Kirsten Larsen	: » » » 1
Herning Gren:	Bente Lauritzen	: » » » 2 og 1. års Mia Joy belønning
	Birthe Hyldgaard	: » » » 3 og 2. års Mia Joy belønning
	Karen Lauritzen	: » » » 6
	Inga Hyldgaard	: » » » 7 (7. års Medaillon)
	Kirsten Christensen	: » » » 1
Aalborg Gren:	Lis Østergaard	: » » » 1
	Jytte Jensen	: » » » 5 og Jun. Laurate belønning
	Jette Lauritzen	: » » » 1
Horsens Gren:	Grete Sørensen	: Special belønning
	Ingrid Nielsen	: Personlig belønning nr. 1 og 1. års Mia Joy belønning
	Elsebeth Christensen	: » » » 1
	Ella Sørensen	: » » » 7 (7. års Medaillon)
	Lissy Pedersen	: » » » 3
Fredericia Gren:	Birthe Blønd	: » » » 2
Frederikshavn Gren:	Henny Klausen	: » » » 4
	Tove Larsen	: » » » 2
	Kirsten Klausen	: » » » 4
	Alva Kristensen	: Lederes personlige belønning nr. 2

Vi vil også gerne fremhæve de tre piger, der i år har modtaget deres syvende personlige belønning og fået 7. års medaillonen. Det er Inge Hyldgaard fra Herning Gren, Ella Sørensen fra Horsens Gren og Lone Toft fra Nordre Gren, København. Også her er der tale om piger, der er til at stole på, og som vi kan regne med i fremtiden.

Den personlige belønning, der svarer til drengenes præstedømme-belønning, indeholder krav om 75 % mødedeltagelse til alle møder, om tjenesteydelser i 10 timer, om tale- og sangpræstationer og deltagelse i en eller flere af GUF's aktiviteter f. eks. øvelser og opførelse af roadshow, træning og deltagelse i sportskamp og lign. Påpasselighed og aktiv deltagelse i kirkens liv er kendetegnet. God opførsel, overvindelse af hæmmende generthed, villighed til at udføre et arbejde. Det er, hvad den personlige belønning står for.

Klassebelønningerne er en ekstra udvikling, den anden mil, kunne vi sige. De medfører en styrkelse af karakteren, højnelse af moralen, kræver flid og arbejde i hjemmet og i det hele taget i det daglige liv, når vi ikke er i Kirken. Prøv at tjene alle disse klassebelønninger og se, om du kan undgå at blive udviklet i positiv retning.

Hvis nogen spekulerer på, hvor de skal finde en flittig og pålidelig ung pige til at hjælpe i f. eks. Primary eller Søndagsskolen, hvem I kan bruge som sekretær eller Bikubeleder, så kast et blik på denne og tidligere års offentliggjorte lister over unge piger, der år efter år trofast har opfyldt de mange krav, der er knyttet til den personlige belønning. Har de oven i købet tjent diverse klassebelønninger, skal det nok være piger, man kan vente sig noget af.

Til slut vil jeg gøre opmærksom på, at der naturligvis også findes storartede piger, som ikke står på ovenstående liste. Nogle har endnu ikke rigtig forstået ideen i arbejdet, andre har været forhindret af kurser og skoler, hvor de har uddannet sig på anden måde. Lad os glæde os over hver eneste ung pige, vi har iblandt os, og har hun problemer, vi kan hjælpe hende med, uden utidig indblanding eller overskridelse af vor myndighed, så lad os gøre det med kærlighed og glæde.

De kærligste hilsener til vore unge piger og deres ledere, der giver af deres tid og kræfter.

GUFs Hovedbestyrelse.

BYU folkedansere i Danmark

Folkedansere fra Brigham Young University i Utah, som tidligere har gæstet Danmark og har vakt stor begejstring alle vegne hvor de har optrådt, vil igen komme hertil og vil give opvisning følgende steder:

3. juli - Cirkus Schuman, København, kl. 20
4. juli - Rebild Bakker kl. 13.00
4. juli - Aarhus Tivoli kl. 19.30
5. juli - Lions Club, Lyngby, i Virumhallen kl. 20
6. juli - Mercur Teatret, København, kl. 19.30
7. juli - Fællesmøde i kirken på Maglegaards alle kl. 16
8. juli - Tivoli, København, 20.45 og 22.30

I Rebild Bakker, på Amerikas nationaldag den 4. juli, vil tusinder af mennesker se folkedanserne, og hele festen vil blive udsendt i fjernsynet.

Den 5. juli vil Lions Club i Lyngby leje Virumhallen til dansernes opvisning, og hele overskuddet vil gå til foreningens velgørenhedsarbejde.

Missionspræsidentskabet

Et indre arbejde

ÆLDSTE STERLING W. SILL Assistent til De Tolvs Råd

Da jeg forleden dag gik hjemmefra, trådte jeg på en sort valnød. Jeg tog den med mig da jeg gik på arbejde, og når jeg nu holder den i min hånd tænker jeg på den som et symbol på livet. Denne valnød har en muslingeformet skal. Og hvis man kunne se ind i den ville man opdage et imponerende net af stenagtige forstærkninger. Og i labyrinterne imellem dem findes en substans som har en mægtig kraft. Hvis man ville plante dette frø i jorden under de rigtige forhold, ville der udvikles varme på dets inderside. Man kunne sætte en blæselampe på ydersiden af en valnød uden at det ville have megen virkning, men når varme udvikles inde i et menneske eller i en valnød, begynder der at ske betydningsfulde ting.

I valnøddens tilfælde skabes der en stor kraft, som bryder gennem denne stenede skal, som om det var papir, og et lille skud sendes op på sin vigtige mission mod solen. Denne valnød har i sig evnen til, fra elementerne i vandet, jorden og luften, at tiltrække alle de ingredienser der er nødvendige for at den kan blive til et stort valnøddetræ med stamme og blade og blomster og saft og frugt, som mangfoldiggøres til millioner af gange den oprindelige investering.

Men Gud satte ikke sine bedste gaver i valnødder. Enhver menneskelig sjæl blev skabt i Guds billede, og vi fik alle et sæt af Guddommens egenskaber og muligheder. Og det største jeg kan tænke på i verden, er, at enhver som efterlever Jesu Kristi Evangeliums principper, vil få en langt større mirakuløs kraft, hvorved han vil være i stand til at tiltrække fra sine omgivelser alle de elementer, som er nødvendige for at blive som Gud. Må Gud velsigne vore bestræbelser mod dette mål, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.